

De regimine Nominationi.

in hoc octa .i. exigit sup. pmissus s. doctrinæ
uo caplo vel vult in pmissio nāl alexā.

Ic iubet ordo libri

.i. dictio .i. exactio .i. manifestari

Vocum regimen reserari

Cestud ē octauū caplū hui⁹ libri doctrinalis: et
scđa ps principalis in qua siue in qua aut or deſ-
minat de altera pte grāmatices: q̄ syntactica vo-
carur: q̄ syntaxis de coordinatio vel constructio
pōt etiā hec ps dici synthetica: i. cōpositoria: q̄a

voct cōponere orōnē ex dictiōibus. Et est tria talis. Ordo huius libri inz-
bet regimē vocū referari hic: i. in hoc octano caplo: q̄ in pmissio hui⁹ libri
pmisit autor tālē ordīnē fūare: vt post quattuor formas ḥbōg. autor de-
terminaret p̄ dictiōes regant & q̄o hēant depēdētā adinuicē ibi (hic
pōsse meo vocū regimē referabo) **Q**uerit primo. Quot modis potest
capi in p̄posito illa dictio hic. Solo duobus modis. Primo adverbialr: et
tūc p̄struit cū illo ḥbō referari ad eū p̄ficationē determinādā. Sed o pnoia
liter: vt est demonstratiō & sua res demonstrata hic ordo: & tūc p̄construit
dicēdo: hic ordo iubet: s̄ p̄mūlēs fūat. **Q**uerit scđo quid est ordo. **Q**uerit
Solo. Est dicēdor determinata series. Et est duplex. s. naturalis & doc-
nalis. Naturalis est q̄i scđm viā ḡatiōis illa p̄cedit que dūt precedere:
sicū simplex p̄cedit cōpositū. Sed doctrinalis est q̄i aliqua p̄cedit fm de-
terminata artē q̄ al's nō p̄cederet: sicū effectus p̄cedit cām ppter debilita-
tē intellectus addiscētis. **Q**uerit tertio. Que ē rō ordinis scđe p̄tis ad **Q**uerit
prīmā. Solutio illius pōt esse triplex rō. s. pmisīōis: q̄ prius pmisit deter-
minare de regimine vocū: sed oē pmisum salte licetū & honestū cadit i de-
bitū. ḡ rē. Scđa rō est: q̄ cōiora sunt priora. i. physico. vbi bī. Innata ē no-
bis via p̄cedēti a cōioribus ad minus cōia. Sed illa que tradunt in p̄ma
pte sunt cōiora & faciliora: ḡ rē. Tertia rō est: q̄ simplex est an cōpositū.
Sed in p̄ma pte determinat de simplicib⁹ dōcib⁹: hic ḥbō de orōnib⁹
que cōponunt ex diuersis dictiōib⁹: ḡ rē. **A**rguit. cōpositoria sunt prio-
ra: sed in scđa pte alezan. determinat de cōplexis: in p̄ma pte de incomi **A**rgulf.
plexis. ḡ scđa ps p̄cederet prīmā. Solo. vēx est fm ordinē nature: vt pat̄
er distinctiōe ordinis sup̄positi: nō aut fm ordinē doctrine. **C**ōtra. er-
go ista nō erit scđa ps alezan. Sequela p̄ba: q̄ simpliciora sunt priora. **R**epli-
co. Sed in quarta pte determinat de accētūtū q̄ spectat ad simplices di-
ctiōes: ḡ quarta ps dī istā p̄cedere. Solutio hoc est vēx fm ordinē nature
sed ordine & doctrine (que faciliora p̄cedit) p̄misit determinat de agruitate
q̄ de accētūtū qui sunt difficiliors cognitiōis q̄ cōgruitas. In signū cu-
mo gallici pene in accētūtū vīt cōtēr defitūt. **Q**āf quarto quo si-
gura tangit in teetu cū bī (ordo iubet) Solo. p̄sopopcia: q̄ h̄z fieri q̄n act⁹
rei alate attribut⁹ rei inanimate. Vñ ordo est actis in p̄dicamēto relatio-
nis: in ista res in animata nō iubet p̄ncipaliter: sed soli instrumenta liter
. exigit p̄structio intransitua n̄m sup̄positū reddere.

Vult intransitio rectum supponere Verbo

.i. psonali finiti modi p̄ sed. s. dictū sup. o scholares

De personali tamen hoc intellige dici.

Sua ē q̄ ḥbū psonale finiti modi vult h̄e n̄m p̄ sup̄posito cū q̄ facit

Glosa notabilis

Querit

constructione transitu: ut sortes currit. Querit: quare prius determinat de regimine nti casus. Solo: qz nti casus est perfectissim inter nos casus: s: perfectum est ab imperfectu: g: r: Etia sedo: propter generalitatem constructionis eius qz raro pfectio oratio in qz non ponit nullus cu fbo personali: Sz multe sunt orationes in quibus reliquie non sunt ita necessaria ad exprimentem metis conceptum. Cibi notandum qz nullus multis modis ponit in ordine: s: duobus modis simpli et grue. Primo qz regis a prece: ut deus est. Secundo qz regis a prep: ut deus est iustus. Sz quod modis ponit in ordine figuratioem cōgrua. s: p appositi one euocatione r: vt postea patet.

Rota.

Cib: Ista regula p supponit nullum significatum est fallax. Ahs pbatur: qz dicit qz solum verbum personalis vult habere ntm p supposito: qz est nullum: qz etiam verbum impersonale vult hunc ntm p supposito: vt pr: in hoc exēplo: via currat: ibi currat est fbo impersonale passione vocis: et hz ntm p supposito. Et qz sit fbo impersonale pr: qz descendit a fbo neutrali. s: curro qd desinat in o: et non pot accipere: r: qz tunc non esset latius. Dom qz est verbum personalis passione vocis. Et qz replicat. Verbi neutrali non pot accipere. Dom qz verum est in prima vel in secunda persona: tñ bñ in tertia persona cum petrui helice. Arguit ex hoc qz contra regulam puerorum: qz verbum personalis et suppositum non necessario volunt coenire in numero. probat in exēplo: iohannes et petrus currunt: ibi currunt est verbis pluri numero supposito existente singulari numero. Dom qz duo singularia et copollet unum plurali: et hoc intelligendum est qz aliquid duo coparent ad unum tertium. Sz d: nullo modo nec huiusmodi nec formaliter volunt coenire in numero: g: r: Ahs p: in hoc exēplo Athene est pulchra ciuitas: ibi athene est plures numeri et appositi est singularis numero. Dom qz athene indestum est proprium nomine ciuitatis est singularis numero et sic predicta oratio est cōgrua. Sed inquisitur fuit multitudinem hominum habitantium in illa ciuitate: tunc est pluralis numero et tunc oratio excusat p antithesim et hz fieri qz numero ponit p numero. Cōtra. Adhuc non volunt coenire in numero: ut parent in exēplo: turba riuntur. Dom qz quis turba sum vocem sit singularis numero: tñ sum re significatur est pluralis numero: g: r: Cōtra. Cōgruitas attendit ex parte modorum secundi in quibus non coenirentur: g: et in cōgrua Dom qz predicta regula intelligit de ordine simplici cōgrua: ista at est specimen taliter cōgrua: ut in fine hz patet. Sicut dicendum est de isti ordinib. Sermones sumi patris est meditationis iusti. Sermones que vos audistis non est mens: sz eius qz misit me p̄tis. Et qz arguit in ista oratione. Vnde tenerem videtur. Ibi disconvenit: Dom qz in illo verbo videte subintelligit nullus: scz vos: qz non exprimitur in ista oratione. Et ad istam: Legere est agere. Ibi est suppositum et appositi et tñ nullus est ibi nullus. Dicendum qz aliquid supplet ibi vice nti s: infinitus. Querit: que est regula generalis qz ex hoc iuxta elicet. Dom qz ista: verbum personaliter possumus apti naturae est regere ntm vel aliquid possumus loco nti qz multis modis aliquid supplet vice nti: ut statim patet ut legere est agere. Dicitur (explicite vel implicite) quia fbo personalis p̄me vel secundum psonam semper habet ntm subintellexit p supposito: ut i scribo subintelligit ego. Et non dicit (finiti modi) quia infinitus sufficiet et excludit p hoc ob dictum (verbum personalis) sed infinitus est verbum impersonale: quia est sine numeris et personis: ut inquit donatus. Et quando verbum personalis dividitur in indicatiuum: impatiuum: optatiuum: concipiendum: infinitus est dimidio analogia in sua analogata: in qua non oportet dividendum verificari de membris

Arguitur

Replica.

Queritur

De regimine Nominatiū.

dincidentibꝫ. Arguit. Cōstructio intrāstītu nō vult habere ntū: ḡ tēz Arguit
tū ē falso. H̄is p̄bas in hac orōne: hōiem albū ibi ē cōstructio intrāstīta
tū nō est ibi ntū. Dōm q̄ textus intelligit sic: verbū positi in cōstructione
intrāstītu regrit ntū p̄ supposito. Arg. Nullus doctor deb̄ pcedere ex
ignotis: sed q̄d sit cōstructio intrāstīta iuuenibꝫ ignota ē ergo tē. Dōm q̄
postea de illa manifestabit. Melius tū dixisset ppter hoc verbum psonale
vult habere ntū p̄ sup posito. Arg. Ntū nō p̄t supponere verbo psonalē Arguit
q̄i p̄ passū supponit verbo psonalē sicut p̄mū supponit scđo. Dōm
q̄ h̄ caput supponere put id ē q̄d suppositū reddere hoc ē Albū psonale
capit substātiā a re nti sicut accidēt a subiecto. Arguitur Tex. alexadri Arguit
ē insufficiēt: q̄i non addit finit̄ modi. Dōm q̄ hoc faciliter potest intelligi
q̄i oē analogū p se positi stabit p significato famosior sed verbū psonali
est qdā analoga: ḡ tē. Q̄d ē verbū psonale Dōm q̄ cū in psonalē Querit
ppuetas p coparationē ad substātiā actus excitati a pteante: vt lego h̄z
certa psona ad illū finē vt possit stare cū supposito certe psona a pteante.
Uel sic: Verbi psonale ē qd̄ iugatur p tres psonas sub trib⁹ distinc⁹ ter-
minacionibꝫ tā in singulari q̄ in plurali nūero. Et p̄ oppositū h̄bū ipso
nale ē diffiniendū sic. s. cui nō iest psonalis p̄fēt̄: ḡ tē. Ul qd̄ nō iugat
p tres psonas tē. Querit: q̄t modis aliqd̄ supplet vicez nti. Dōm q̄ qm̄ Querit
modis. Primo infinitū ponit loco nti: vt orare bonū ē. Scđo dictio mate-
rialiter posita: vt scāmū ē nti casus. Tertio attributū: vt seruire deo est
regnare cū ipso. Quartu dictū ponitur loco nti: vt discipulos p̄t̄ ē mul-
tū delectabile. Est aut̄ dictū infinitū cū actō a pteante. Quarto appellatū
vt q̄ iustitia seruerit ē bonū Us appellatū ē vna ite gra oratio suppositi p
appositi cū istis dictionibus vt q̄ vel quatenus et illa regula intelligitur
de oratiibꝫ cōgrui simpliciter. vñ. Infī. materies atri. dictū sūl̄ appel-
Reddam̄ verbo qñq̄ suppositina. Queritur que sit rō. q̄ verbū psona Querit
le vult habere ntū p̄ supposito formaliter vel virtualiter. Solo Ideo q̄
egritas ouitur ex pportionatiōnē modor̄ scđi. Sz modi scđi nti a verbī
psonalis sunt ad inuicē pportionatiōnē. Minor p̄t̄. Nā modus scđi
obi psonalē mod⁹ dicibilis ab altero tā de suo principio. Sz mod⁹ scđi
nti ē bicare rem suā vt qd̄ ē alterū q̄ modū principiū a quo actus verbi ege-
ditur. Illi em̄ modi sunt pportionati ad inuicē in esendo et scđi. Querit
q̄tūplex ē cōuenientia inter suppositū p appositi. Solo. duplex scđ
pportionis q̄ est modū scđi ad inuicē cōuenientia. Et alia ē cōuenientia
lititudinē et ē suppositi et appositi in nūero: in psona et in rectitudine ca-
sus debita dispositio. Querit Utrū vñs (qui etiā dicit rectus) possit red Querit
dere suppositū verbū psonali. Solo nō sūm̄ modis. Qd̄ patet p̄mo auto-
ritate p̄siciani dicētis: q̄ ante inuicē pnoim̄ sed psona nō fuerunt
supposita verbō scđe psona. Rōne sic q̄ suppositū debet fecare p modum
principiū quo actus verbi egredit̄ actualiter. Sed vñs significat p modum
termini excitationis vt p̄t̄ dicendo petre: ergo tē. Et b̄ notanter (actua-
liter) q̄r̄ potentialiter act⁹ verbi p̄t̄ a vñō egredi in scđi scđ vñs mutatur
in ntrū: l̄ scđ eandē rē materialis. nō tū h̄it eundē modū scđi ex quo
egritas p̄mo dñs. p̄mū patet: q̄ rect⁹ obliqu⁹ idē scđt̄ p mutationē
modū scđi ipsius vt i ntrū illa potētia reducūt ad actū. Arg. Indt̄ p̄sici Arguitur.
an⁹ ntūs vñs absoluti sūt. i. intrāstītū p̄strūtūt̄ s̄nt̄ cū dñb psona
li p̄strūt̄ t̄ ab illo regitur faciendo p̄strūtūt̄ intrāstītū. ḡ sūt̄ vñs. Et
pportiona videtur alexander in tertū dicere (rectum) Solo. Nā vult p̄sici
anns q̄ vñs regatur a pteante a verbo psonali h̄bū cū illo p̄strūt̄. vñ
flousta Tu psonale cum recto sine vocante. Debes construere tē. Nam
plures dictiones cum alibꝫ construuntur que tamē ab ipsis non reguntur

Glosa notabilis

Arguit

Sicut adverbii est **abo**. Adiectiu[m] est substantiu[m] **re**. **Caf.** Nihil et vtus
pot idem esse sicut h[ab]et. Tu petre: q[ui] sicut n[on]s reddit suppositu[m] ita et vtus
Solo. Licet idem faciat tam[en] dicit in modo scandi ex p[ro]te cuius attenditur
co[n]gruitas: q[ui] n[on]s reddit suppositu[m] et non vtus. Contra. Utus pot[est] reddere.
q[ui] re probatur q[ui] sicut co[n]grue dicitur: petrus studet: ita co[n]grue dicitur
petre stude. Solutio. Ibi intelligitur utus secunde p[ro]sone. s. t[em]po[r]e.

Debito su **Hepe vocas** Verbum sibi vult apponere rectu[m]
bstatiuor sup. verbum sup. ab[us]u[m] natura[m] abo[rum] substatiuor[um] et re[ctu]m
vet[er]o.

Et substantiu[m] vel q[uod] vim seruat eorum

Contra huius textu[m] est q[ui] verbu[m] substantiu[m] verbu[m] vtus et ab[us]u[m] his vim h[ab]et
verbop[er]se vult habere n[on] aptop[er] structu[m]. Exemplu[m] de abo substantiu[m]
vt sum bonus. De abo vt: vt voco iohannes De abo h[ab]et vim verbu[m] substantiu[m]:
vt sedeo iustus. i. in sedendo sum iustus. De verbo h[ab]et vim verbu[m] vel:
baptizor petrus. i. in baptisando voco petrus. **Caf.** Quare, s. (Sepe) So
lutor. Ideo q[ui] sex modis fallit q[ui] illa verba non habent n[on] possunt se. Primo
q[ui] post verbu[m] substantiu[m] nihil sequitur vt deus est. Secundo q[ui] sequitur adver
biu[m] vt ego sum hic. Tertio q[ui] sequitur p[ro]positio cu[m] suo casuallu[m]: vt sum in do
mo. Quarto q[ui] ponit ab[us]u[m] substantiu[m] possesse: i. hoc p[er] p[er]tinet: vt iste lib[er]t[er] es
mei. Quinto q[ui] ponit infinitivu[m] verbu[m] substantiu[m] habens actu[m] a parte
ante: vt velle me esse viru[m] prudentem. Sexto q[ui] costruit cu[m] g[ener]o p[ro]p[ri]o no[n]
loco minoris: vt sum rome. Et pot[est] addi septimus modus q[ui] verbu[m] substantiu[m]
tum importat demonstrationem essentie. Sed iste pot[est] comprehendere sub
q[ui]to modo: q[ui] ibi est impura possesse: vt petrus est magne virtutis. vii.
Sex substantiu[m] modis p[er] se recte spolia. Cu[m] nihil illicat vel aduer. si. fortia.
Ut cu[m] p[ro]posita p[er] p[er]tinet: estig locatu[m]. Atq[ue] loci s[unt] infinitivu[m] habeat. **Caf.** Que
rit: qd est abo substantiu[m]. Solo. Est qd substat oibus alijs ab[us]u[m] in coniugio
de seu in resoluendo. In p[ro]gaudo substat ab[us]u[m] passiu[m] disponet alij: co[n]
bus et neutropassiu[m]. Et resoluendo substat oib[us] ab[us]u[m] m[od]i: q[ui] actu[m] g[ener]ale
pter actu[m] specale i. q[ui]libet abo includit. Ut sic. Verbu[m] substantiu[m] est q[ui]dā g[ener]ale
specificabile p[er] quodc[on]s[ec]tu[m] ens m[od]i: q[ui] actu[m] ab[us]u[m] substantiu[m] est trascendens: q[ui]
pot[est] oib[us] ab[us]u[m] specificari. Ut sic. Verbu[m] substantiu[m] est q[ui] beat pura et merata
substantiu[m]: q[ui] omni in q[ui]libet genere est tale p[er] essentiā. S[ed] ab[us]u[m] substantiu[m] est
pmu inter oia ab[us]a: q[ui] re. **Arguit**. Verbu[m] substantiu[m] non beat substantiu[m]: q[ui] ter
tia diffinitio no[n] est bona. Probat q[ui] idem non pot[est] beat substantiu[m] et actu s[ic] S[ed] ver
bu[m] substantiu[m] sicut o[ste]r ab[us]u[m] beat actu: q[ui] non beat substantiu[m]. Maior patet: q[ui]
alias esset equocu[m]: eo q[ui] plura et diversa beat: qd est falsu[m]. Solutio. Non
beat substantiu[m] put[est] substantiu[m] distinguere extra accidentes. S[ed] beat substantiu[m] id
est essentiā: q[ui] ip[s]o[rum] est substantiu[m] o[ste]r ab[us]u[m] adiectiu[m]. **Querit**. quod s[unt]
verba substantiu[m]. Solutio. Tria scz. Sum sio existo. vel erto. Et sufficien
tia isto[rum] est. Nam omnis substantiu[m] vel est materia vel forma vel totu[m] co[n]
positu[m]. Si pmu: sic est sio. Si scdm: sic est sum. Si tertiu[m]: sic est existo vel ex
to. vii. Are substantiu[m] tria dat tantummodo verba. Sunt simul existo sio mil
ampius addo. **Arguit**. p[er]la sunt ab[us]u[m] substantiu[m] q[ui] tria: q[ui] re. q[ui] sit q[ui]
or scz. Sum sio existo et existo. Solo. Illa duo vicia sunt vnu ab[us]u[m] substantiu[m]
Arguit. Non sunt tria verba substantiu[m] ergo re. q[ui] qd p[er] abundantia dici
vnu soli conuenit. S[ed] actus verbi substantiu[m] est gener alius: q[ui] solum est
vnu verbi substantiu[m]. Maior patet: q[ui] est specificabile p[er] quodc[on]s[ec]tu[m] ens
mundi. Solo. Est generalissimum s[unt] vna ratione et ergo erit tamen vnu ver
bu[m] substantiu[m] s[unt] illa ratione. Sed s[unt] diversas rationes p[er] esse plura

Querit

Arguit

Arguit

De regimiue Nominatiui.

¶ Cōtra oportet oēm pluralitatē reduci ad vnitatē. Sz sunt tria ḥba sub
stantia; & reducunt ad yns. Solo. Uerū ē q̄ vna ē p̄ncipali in ordine. s. suz. Querit
v̄ p̄t ex rōne sufficiēte. ¶ Querit cui ḡn̄is sunt ḥba s̄bstātiua. Dōm fm̄
vocē suz null⁹ ḡn̄is fm̄. Donati minorē: vt nec in o nec ī or definit: sz fm̄
ficationē ē neutralis ḡn̄is: q̄ fcat actū ināmentē in sbiecto. Sz s̄ fm̄ fca-
tionē ē ḡn̄is passiu: q̄ fcat actū receptū ab altero p̄ modū possidiois. Sz ex-
istit seu exto s̄t neutral ḡn̄is tā fm̄ ficationē q̄ fm̄ vocē. ¶ Q̄r. quō scitur Querit
q̄ aliq̄ ḥbū habeat vim ḥbi s̄bstātiui. Solo. Sic p̄ hoc q̄ illō ḥbū p̄t re-
solui in suz pp̄i gerūndiū: & in hoc ḥbū s̄bstātiui suz vt ei⁹ 2declineis ma-
nētē eadē n̄ia: vt fedeo curu⁹. i. in sedēdo suz curu⁹: & talia ḥba sunt cōter-
neutralia seu passiu. ¶ Notandum q̄ oē ḥbū mundi p̄t regere nt̄m post se. Nota.
in q̄ntū h̄z v̄m verbi substantiu. nō tamen quēlibet nt̄m: sed solum illum q̄
importat dispositionē illi⁹ acut⁹: vt comedo auar⁹: ibi auar⁹ ipsofat dispo-
sitionē acut⁹ comedēdi: doceo benuob⁹ t̄. et p̄ hoc intelligi istud dicitū cuz
q̄m̄ cōcordari. ¶ Q̄r. qd est verbū v̄m. Solo. Est quoddā generale speci- Querit
ficabile q̄ pp̄ia denotationē tm̄. i. q̄ pp̄ia noia tm̄: vt vocor petr⁹. Uel qd
significat vocationē p̄ modū noiaitōis: vt vocor gabriel in q̄ exempla ho c
ḥbū vocor fcat vocationē p̄ modū noiaitōis: iō vult tm̄ specificari q̄ pp̄ia
nomē. ¶ Ar. h̄z diffinitionē: qz seq̄rēt q̄ hoc ḥbū voco ēt ḥbū v̄m: qd Arguit
ē falsum. Seq̄la pbaf: qz significat vocationē: vt ex ei⁹ ipsofōe pz. Dōm
q̄ h̄z fcat vocationē: th̄ illā fcat p̄ modū trāseitōis in altero: iō req̄rit actū
a pte p̄: vt vocor petr⁹. Sz nō fcat vocationē p̄ modū noiaitōis: de q̄ est
h̄d p̄positū. ¶ Cōtra: hoc ḥbū clamor fcat vocationē: th̄ nō regit nt̄m p̄
pp̄ia noia p̄ prepost: h̄z ablatīm̄ mediātē p̄positōe: vt clamor a petro. Solo lz Replica
clamor fcat vocationē p̄ modū passiōis illate ab altero: nō th̄ fcat illā vo-
cationē p̄ modū noiaitōis q̄ th̄ requirif ad naturā verbi v̄m. Querit
q̄ sunt ḥba vocatiua. Solo. q̄n̄s. vñ. Quicq̄ vocatiua dicas tm̄ nō verba
Nūcūp̄ appelloz noioz dicorū vocorū. ¶ Arguit. Uerbū v̄m nō specifi Arguit
cat p̄ pp̄ia denotationē tm̄: & diffinitionē nō ē bona. Ans. pbaf in hoc exem-
plō, hec auis vocat pica: ibi pica ē nome nō cōe. Dōm q̄ lz pica sit nome cōe
ponit tm̄ loco, pp̄ia nois. Et ḥbū v̄m in ordine interrogatiōe positiū p̄t speci-
ficari p̄ nome appellatiū. Sz si responsione ponat vult habere nome pp̄i
seu cōe loco, pp̄ia nois positiuz. ¶ Ar. Utū nō p̄t regi a prepost: q̄ nt̄us Arguit
fcat p̄ modū p̄ncipii q̄ act⁹ ḥbi e credit⁹: q̄ t̄. Dōm q̄ nt̄us accept⁹ fm̄ suz
formalē modū fcati nō p̄t a prepost p̄strui: h̄z q̄ ad v̄lū grāmaticoz mate-
rialis b̄n p̄t p̄strui aptepost. ¶ Q̄r. qn̄ aliq̄ ḥbz h̄z v̄m ḥbi v̄i. Solo: qn̄
p̄t resoluti in suz pp̄ia gerūndiū et ḥbū v̄m manētē eadē n̄ia: vt bapti- Querit
zor petrus: i. baptisando vocor petrus. Ex his scindit q̄ ḥbū s̄bstātiui in-
cludit in oib⁹ ḥbz mudi: & iō oia ḥba p̄t h̄re v̄m ḥbi s̄bstātiui. Sed verbū
v̄m nō includit in oib⁹ ḥbz: q̄ nō oē ḥbū p̄t h̄re v̄m ḥbi v̄i. ¶ Ar. Ex il- Arguit
lo seq̄rēt q̄ oē ḥbū mudi vult h̄re nt̄m p̄ se: qd tm̄ ē falsum. Seq̄la pbatur
p̄ p̄ia parte: q̄ oē ḥbū includit verbū s̄bstātiui. Sed p̄ scđa parte patet
q̄ ista est incōgrua doceo petrus. Dōm q̄ ista regula intelligit qn̄ ḥbū sub-
stātiui exp̄sse ponit in ordine: q̄ qn̄ includit in verbis tūc ille actus gene-
ralis nō est ita liber sicut ē qn̄ exp̄sse ponit: & tūc qn̄ exp̄sse ponit p̄t nt̄is
specificari p̄ actū illi⁹ ḥbi. ¶ Arguit. Rect⁹ & obliqu⁹ idē significat sicut & Agruit
volit h̄re nt̄m a p̄tepost: ita etiā p̄t h̄re obliqu⁹. Solo. lz sunt idē fctū ad
tē significatā dñit th̄ in modis significandi ex q̄bus attendit congruitas
¶ Cōtra nō volit p̄t ḡn̄e similes casus & t̄. Ans. pbaf q̄ ista est incōgrua Replica
petre sis iuste: q̄ v̄lū nō p̄t regi a pteā ergo a partepost tamen verbū
substātiuum copulat sibi similes casus. Dōm q̄ propter probationē oraz
tō ut iacet est incōgrua et ergo debemus eam mutare & dicere: sis iustus

Glosa notabilis.

Replica. **Contra.** Tūc adiectūz & substātiūz discouenīūt in casu: qz iustū ē nti. casus z petre vti. Dōz qz petre nō ē substantia ad ly iustū: s̄z suppm̄ subintellec̄tū s.tu: z tūc ē ibi debita puenictia. **Cof.** vtrp̄ s̄ba vocatiua fuit passiuā sen deponētiala. Solō qñ teutonizāt pwerde: tūc sunt passiuā sim faciōz vt vocor petri. ten. ich wverd peter geheyslen. S̄z simp̄ loqnd̄ s̄ deponētāl g: eo q nō sp̄ pnt exponi pwerde: qz tūc ista ofo eēt falsa: vocor iohes qñ actualis ab aliqñ vocaret: qz nemine pñte adhuc posluz dicēt vocor iohes. **Cof.** s̄ba via sunt acti g: s̄m vocer faciōne: g: r̄c. Ans. p̄bāt: qz mat̄. p̄. d̄. Vocas operarios & reddē illis mercede: ibi voca ē acti g. Dōm qz resū ē large loqnd̄ b̄ hōis vti. Et sic sunt triplicia. s. actiua: vt nomino appello vco. Passiuā & deponētiala: vt nominor appellor & vco: sub dria ī dicta. Actiua capiunt̄ dupliciter: vt facit denolatiōne actie: & sic regunt duos actōs: vt vocas me nicolaū. Alio mō facit acclamatiōnē: & sic regunt vnu actū: vt voca oparios. **Contra.** s̄ba vocatiua denolatiua accepta non regunt duos actōs: p̄z: qz dr̄ Luce. s. Et vocab̄ nomen eū iesum: ibi regit tñm vnu actū. Dōm qz regit ibi duos actōs materialiter positos, sup̄. verborum equales s̄tatiare s. an & post

Replica duos actos; ut vocas me nicolai. Alio modo facit acclamacionem; et sic regunt vnu actum; ut voca oparios. **[Contra.** Non vocatius denotatus accepta non regunt duos actos; p[ro]p[ter]e[rum] q[ui] dicit Luce. **i.** Et vocab nomen eius ieiunum; ibi regit tamen vnu actum. **Dominus** regit ibi duos actos materialiter positos. sup. verborum **equales** **sotiantur** **. san[t]i** **et** **vost**

Horum consimiles debet coniungere casus

vis vnitua spectent sup,rem

Lopula: personam dū pertineant ad eandem

Arguit *Genit. pl. sicut ut ego sum illuc: vel qui videtur ad id: vt ho e alius.* **Cf.** *Ab hibz subiecto non copulat causus ad easdem re pntreter: qd terp est falsus.* **Abs** *pz in hoc exmplo: ho e asin: ibi illi causus pntret ad diversa. Dzs qz non pntret ad id: evident pntreter ad id. **Ctora** *pdt copulare illa qd videtur pntreter ad diversa: qd qz abs phas i hoc exmplo: est nmpatrica sicur-**

Replica. Contra qm capis psonalis no copulat illa q vident ptnere ad id, q r. pbat in hoc exple: de: e i celo. Dom q regula intelligit qm pponit ntus

Replica. rere nato. Sol, ibi (est) capis ipsionalis; si iste tex. intelligit qn capis psonalit. Contra, qn capis psonalit no copulat illas q vident primare ad id, g. 1c. probat in hoc expleo: deus e in celo. Dom q regulis intelligit qn ppontit ntus

Arguit Ieu ali⁹ caus⁹ pt copulare ḥbū subst̄m CAr. ḥbū psonale vult h̄e nt̄m
a prea⁹: Sz ḥbū subst̄m nō ē ḥbū psonale. ḡ t̄c. Solutio. Oē ḥbū subst̄m ē
psonale: sz non ecuerlo; ḡ pt h̄e nt̄m p supposito; qr scat act⁹ e gredie-
t̄ a supposito; ḡz diff̄ctio personæ. CAr. Ut res subst̄m s̄t com-

le et rapporto. Et si vocare per sonos. Quid. Et si verbo nunc pro copula
lare oea causis tibi obliquis est rectos. Solutio sic: depto solo vto qd struit cu
aduero bvo vocadi o explicite vel iplicito. Exem⁹ ḡo: vt misereor petri vo
lentis esse boni. De dō: vt faveo iohāni volēti esse pbo. De actō: vt verbo
ro petri volēti eē neq;. De abltō: vt indigeo petro volēti eē iusto. Quid. qd
intelligit y copulā. Solutio: p copulā nō intelligit illud qd vnit p didicimus
cū subiecto vt hm̄i. Sz act⁹ sp̄letr⁹ sive vnit⁹ duorum extremon⁹ adiu
cē qd includit in natura sc̄oz verbos. et rō ē: qd ista verba non copulā sitis
cas⁹ iqt̄ū q̄lūgit: qr̄ enī ill̄ō suetret suetretib⁹: sz iqt̄ū icludit act⁹ vnit⁹
q act⁹ ē ipm̄ eē gnale i q̄lub⁹ pbo icludit: & p copulā act⁹ vnit⁹ intelligit,
. i. ex vi naturali: ppetatis nt̄m. s. verbum per sonale aī constructum.

Ex vi persone rectum regit initialem

i. ntm post construit i. vis vnitua regit

Rectum qui sequitur verbi natura gubernat.

Cicit q̄ ntūs a p̄tēn construct⁹ regis a verbo ervi psone. Sed ntūs a p̄tēn construct⁹ regis ex vi nature ibi. Exempla patēt p se. **C**q̄ est modis capitur persona. Solutio q̄ttuor modis, p̄mō sūm boetii. **P**ersona est rō

De regimine Nominatiui.

nalis nature individua suba: vt sortes plato Scbo ē nomē dignitat̄; et hoc modo pastor alicui⁹ ecclie dī persona. Ut h̄ dī inspatronat⁹. Tertio cap̄ pso na vt est accūs psononis: vt lego dī p̄me psone legi sede r̄c. Quartο cap̄ pso vt est psonalis p̄petas verbis: et sic cap̄ in proposito. Quād sit hoc dicere er vi psona. Solo. Nihil aliud q̄ regē ntm ex modo sc̄di verbī psonal q̄ est mod⁹ dicipilis d altero vt ex sup̄iorib⁹ patuit. Quād. Supp̄m t appositiū Arguitum volūt puenire in numero sicut in psona: q̄ ita bñ dixisset ex vi numeri sicut ex vi psona. Solo. Id maḡ ponit psona q̄z numerū q̄ psona ē accūs maḡ digni⁹ q̄ numer⁹: q̄z psona supponit puenit̄ia alioꝝ accūtū. Si p̄o Replica stiora bñ vīa ḡnationis sunt pfectiora: vtz p̄ phm. iii. celī. Cōtra priora bñ vīa ḡnationis sunt pfectiora: q̄z p̄mū ē agēs t causans posteriora. q̄z agens est dīgn⁹ effectu ḡ r̄c. Dōm q̄ verū ē rōne causalitati: q̄z ex suppositione posteriora sunt dignitora: q̄z dicit̄ p̄ora in ip̄is inclusa t cū hoc a liq̄d amplius. Quād an p̄ rectū intell̄ gal̄ solus ntūs. Solo nō. Sz omnis Querit̄ casus a prep̄struct⁹ sine sit ntūs sine dtūs r̄c. q̄z verbū substātū ex sua natura copulat. Quād utr̄ casus a prep̄struct⁹ req̄rat puenit̄ia cum Querit̄ illo qui strūt⁹ a pte an. Solo. Si casus a ptepost̄ struct⁹ h̄eat dependen̄ia ad illū q̄ a p̄eaf̄ strūt⁹: sicut adiectum ad suū substātū tū h̄eat puenit̄ia in accīt⁹ grāmaticib⁹: vt hō alib⁹: t sic p̄ naturā intelligitur visuū tūa extremoz adinīcē: sed si non ē talis depēdēntia non requiritur. faciens appositionem. i. duo vel plura substātūa sup̄. adinīcēm

Apponens duplices substātūos sibi iunges.

i. in tali accīt̄ valebit illud accidens. i. mutari
In casu simili poteritqz genus variari

i. substātūos pertinere puenientes erit ad idēz sc̄atuū

Tunc illos ad rem spectare decebit eandem.

i. magis commune adicere sup. substātūis

Et plus cōmune precedere debet in istis

sunt exempla sup̄. orationes

Sicut homo sortes: animal capra consimilesqz

Cōdit q̄ volens facere appositionem debet coniungere duo substātūa in simili casu posita ad idem pertinentia et possunt esse vnius generis vel diuersorum generum: et magis commune debet precedere et minus cōmune sequi: vt animal homo: homo sortes: animal capra et similes orationes. Queritur. Qne est ratio ordinis q̄ prius determinat de orationibus simpliciter congruis: t postea de figuratiue congruis. Dōm q̄ rō est: q̄ habitus p̄cedit priuationem: sed ntūs simpliciter q̄ grue cōstructus habet se p̄ modum habitus: t ntūs figuratiue cōstructus habet se p̄ modum priuationis ḡ r̄c. Minor patet: q̄a in orationibus figuratiuis est aliquid primū sine eclypsatum qđ debet intelligi: vt animal capra. i. animal qđ est capra. Queritur quod modis capit̄ figura. Sex modis. primo: vt est accidens grammaticale: vt est figura simplex vel composita. Secundo cap̄itur p̄o verbo dei: quod est figura patris. Tertio p̄o signo mystico: vt omnia continēt̄ illis in figura. Quarto figura: est dispositio membrorum. Quinto cap̄itur p̄o vestigio relicto et aratro. Sexto cap̄itur p̄ vitio grammaticalib⁹: vt in proposito. vnde versus. Accidit est christus sis nat: disponit̄: aratur. Grammatice vitium sepe figura notat.

Glosa notabilis

- Querit** Cqueritur qd ē figura. Dōm q̄ p̄ma eius diffinitio ē figura ē oratio pecans 2tra cōem modū loquēti: v̄l 2tra regulas grāmaticales appārens peccare. Ex q̄ ptz q̄ figura in p̄posito sumpta est oratio. Ut sic figura est licentia in p̄petua v̄li auctoritate et cōmoditate grāmaticali approbata. Ut sic figura ē v̄itu rōne v̄l ratōibus excusatū v̄l excusabile. Et figura grāmatical dī figura, ppter s̄lititudinē quā h̄z ad figurā rēale semicircularē q̄ sicut in illa ē aliqd rectitudinis vt linea dyometral: ita etiā est aliqd obliquat: vt linea circūdata. Sic in figurā grāmaticalib⁹ iacent etiā aliqd obliquat: qd ē v̄itu v̄l eclypsis et aliqd rectitudis qd fit v̄l rōnes excusantes. **Querit** Querit: dītrplex ē figura i għali. Dōm q̄ duplex sc̄z locutiois et ɔstruatiois Locutiois ē q̄ peccat 2tra cōem modū loquendi n̄ihl t̄h̄ in incongruitatis h̄nis: vt pr̄tū ridet: lupus ē in fabula Sed ɔstruatiois ē q̄ peccat 2tra regis grāmaticales: h̄z aliqd defecit: v̄li t̄h̄ et auctoritate et i genij bonitate admissa. Et in q̄libet figura sunt du ratiōes excusantes. s. q̄ pot fieri q̄ ē auctoritas et voluntas grāmaticor. Et rō q̄re oportet fieri: q̄ est exp̄sio specialis s̄tie sub breuiloq. vñ. Excusat v̄niū breuitas s̄nia metrū. Et ē duplex v̄titū. s. tolerabile qd. s. rōnibus p̄t excusari vt in appositione v̄titū adeo ē tolerabile q̄ p̄prie non dī dici v̄titū: h̄z solū eclypsis: vt ptz er dicit. Aliud ē v̄titū intolerabile qd. s. ratiōe excusari nō p̄t: vt sūt orationes simpliciter incōgrue. **Cōf.** q̄t sunt figure. Solo fīm alexandrū sex: h̄z fīm Florista sunt qnqz et fīm Catholicon sunt tres. s. Synthesis; plepsis et sylepsis: q̄ loquēdo in genere: vt Catholicon sūt tantū tres. Sz̄ in sp̄iali loquēdo vt Alexander sūt sex. Sz̄ loquēdo partim i genere et p̄tin in specie sunt qnqz. vñ Florista plures structure nō sūt nisi qnqz figure. Synthesis antithesis; plepsis zeugma sylepsis. **Querit** qd ē appō. Solo. Et īmediata figura assotitioi o duor v̄l plurū substatiū. simili casu positorū: eiusdē v̄l diversozū generū ad idē p̄tinētiū: sic se h̄titū q̄ magis cōe p̄dat et min⁹ sequat. Et dī p̄mo īmediata: q̄ si esset aliqd mediū esset simplicer p̄gnitias: vt hō ē aīal. Nec dīs fieri īmediata cōsūctiōe: q̄ in appositione ɔstrūctibilis pertinet ad idē. Sz̄ cōuncio aungit diversū. Et dī figura assotitioi: q̄ appō h̄z aliqd v̄titū t̄h̄ excusibile. Et dī (duorū vel plurū substatiū) et nō noīn substatiū: q̄ appositio nō solū fit inter noīna substatiū h̄z etiā inf. p̄noia vt ego ipse: et inter ḥba: vt agē legerū. Simili inter p̄cipia: vt agē legēs: et p̄m cōem modū semp fit inter ḥbū inf nitui mōi: licet in alīa implicite fieri possit: vt agit legēt: id ē agit actione q̄ electio. Potissimum t̄n fit int̄ substatiūs casuāles ad idē p̄tinēs: vt vult textus. **Cōf.** participia et verba nō sunt substatiūa: q̄ iē. Solo o q̄uis nō sunt substatiūa fīm rē significatā et modū fīcādi: sunt t̄n substatiū h̄tū ad officiū et sic s̄e illud qd p̄ reddere suppositū ḥbo in p̄posito p̄t dicī substatiū. Et dicit (simili casuū) q̄ idētitas casuū ē signū idētitatē rei q̄lis requirit in appositiōe. Et dī (ad idē p̄tinētiū) q̄ ɔstrūctibilis i appositiōe h̄tit se sicut superi et inferi: sz̄ illa in eodē loco p̄tinēt ad idē. Et dī (q̄ magis cōe pcedat) q̄ hoc s̄g h̄z s̄ p̄ modū determinabil et s̄fisi: et min⁹ cōe per modū determinātis: sz̄ determinātis seq̄tū suū determinabile. Et in p̄posito magis commune dicit illud qd īmagis s̄fisiū: et non s̄g illud qd p̄la īscat vt Maria qnqz ē ḥgo beata: qnqz ē alia mulier ideo istud nomē Maria determinat p̄ ḥgo. **Querit** Utrū appositiō possit fieri inter dictiois diuersorū casuū. Solo. Non v̄l p̄z in ter. Et hoc ē v̄etz q̄ non potest regē diuersos casus: q̄ tūc fīm dīdā potest fieri appositiō illos. **Cōf.** In q̄bi casib⁹ potest fieri appositiō. Solo. In oīb⁹. Exemplū dī nominatio vt dīs iō hānes celebrat De genitio vt aīal hoīs iterest currē De datiovt hoi petro dedi panē De accusatio vt ḥberō hoīez petru De vocatio vt o homo petre
- Arguit**
- Querit**

De regimine nominatiui.

de. De abitō: ut ab hoile iohāne deus diligis. Querit. Ut si substantia in appositione posita p̄t esse diuersorū nūerorū. Dōm q̄ sic vt ciuitas atque singularis et numerus plūs nō p̄t primere ad idē: quia nūerū singularis est vñū et plūs plura: mō vñū et plura sunt: posita. Solo. vñū simpliciter dicitur et plura tot alter dicta opponuntur: tñ vñū in aggregatione et plū possit coincidere: sicut singulare finē cōgregat in se plura. Ut dicendū q̄ huius dñi i mō significat p̄t nō coincidere finē rē: sicut vna et eadem tres p̄t plū et singulare p̄ferrī. Q̄ibi notandum q̄ appositiū fūt trib⁹ modis ex substantiis diuersorū nūerorū. Primo cū alterū substantiū caret p̄fiam levitate atque nūero. Secōdū cū alterū substantiū p̄t collectiū. Vñ ḡil. Itē mēe quondam fēlix pērus ite capelle. Ibi pecus nentri ḡnū h̄z modū noīs collectiū sicut cōunctionē copulatiū apponunt magis cōi plus nūeri: vt tres reges obtulerūt deo munera aurū thus et murū. Querit. Ut si in appositione oportet paſſo et altero substantiū. Vñ Ondius. Tanta est albula porta: subintellēcūtū ḡnū: q̄ asit uox fluiorū sūt ḡ. mas. notat. Cui. in hoc dñi. Turbidū latrare dici p̄t albula ē pota: crumera ē turbidus. Et sic qđā dicit q̄ noīa fluiorū in a terciaria sunt generi dubius. Et q̄ dicit alexander q̄ sunt ge. verū ut in plurimū h̄z nō vniuersaliter. Querit. Ut si in appositione magis cōē sp̄ debet p̄cedere. Solo. sic finē cōstructionē et vt in plurimū huius alii q̄n post ponat finē sūt. Cui. rō ē: q̄i hoc sit: vt dicit phs scđo posteriorū ad vitandum virtutū nugatiōis. Et q̄n in oppositiū allegat orđ. Sexta die creat⁹ est homo aīal animātū p̄stantissimiū: ibi aīal magis cōē sequit. Dōm q̄ hoc est virtualiter in diversis oratiōib⁹: vt hō ē creat⁹: scz q̄ ē aīal oīm animātiū p̄stantissimiū. Veritū nō comittit nugatio q̄ min⁹ cōē p̄t imo debz ali q̄i p̄cedere: scz tūc q̄ min⁹ cōmune est equocū: vt canna vnde fluit: ibi cāna min⁹ cōē p̄cedit: q̄ plura fecit. s. arūdinē: fluiorū: et partē gule. Silt q̄n reputur in pluribus: q̄ tūc min⁹ cōē sit magis cōē: ppter equocationē suaz ut p̄t in hoc nōle canis: q̄ bi canis aīal: canis stella: canis p̄scis p̄ appositionē. Arguit. Appositiō nō est figura: ergo rē. Hanc patet p̄ regulā petre helye dicitis. Duo noīa substantia ad eandē rē p̄tinēta dñt poni in cōdē casū: sed sic ē in appositione vt p̄t p̄ eius distinctionē: q̄ rē. Solo. Nō ē figura cōstruciōis finē rem: s̄ bene finē modū primo mō loquit petrus helye sed scđo mō Alexander. Contra. Nō ē figura finē modū p̄structionis: q̄ nō peccat cōtra regulā aliquā cōgruitatis. Dōm q̄ videt peccare p̄tra regula grāmaticalē pureorū dicentē q̄ q̄i duo noīa substantia simul quenunt in vna oratione sine iunctiō media: tūc alterū eoz debet esse ḡti causas. Et hoc p̄t erit auctoritate p̄scianī q̄i autore ponit appositionez inter figuraz: q̄ ē excellens autō in grāmatica: et ḡē figura. Querit. Quid est virtū in appositione. Solo. qđā dicit virū esse q̄ ibi ponunt duo noīa substantia: et nullū eoz ē ḡti causas: s̄ hoc nō valet: q̄ regulā itelligis q̄ substantia p̄tinēt ad diuersitā: sed in appositione p̄tinēt ad idē. Alij dicit q̄ virtū ē mun⁹ cōē exercere officiū noīa adiectiū. S̄ hoc iterū nō valet: q̄ oīs figura p̄structiōis dñt peccare p̄tra regula aliquā cōgruitatis. Ideo salua reuerentia nōtōz: appo nō ē figura p̄structiōis finē rē: s̄ finē modū tñ et apparētū finē q̄ si locut⁹ fuerit alexander bñ dixit: q̄ videt peccare p̄ regula p̄uerorū

Glosa notabilis

q̄ dicit q̄ q̄ duo nota substantia s̄l cōuenit in una oratione tūc alteri eordi
dz ponit in ḡtō: et talis apparetia sufficit. Sicut s̄l p̄tz in ista oratione: hō ē
alium; ē p̄stuctio intra substantia s̄m moduz loquendi: q̄ p̄stuctibilia ex mō lo-
quendi videlicet primere ad idē h̄psis nō s̄m rē. Ideo dicit grāmatice q̄ vitū
appōnis ē cēlypsis. i. defectus dictionis q̄ sub intelligit: vt aīal hō currit. i.
aīal ex his hō currit. ¶ Q̄. Un̄ re ḡn̄ nota substantia in appōne posita. So-
luto. Si nō addit̄ eis h̄bū ponunt absolute: s̄l h̄bū eis addat tūc magis
cōe ab illo regit ex vi p̄sonē s̄l min⁹ cōe regit ex vi appōnis. ¶ Q̄. In i ḡne
dz poni adiectiuū q̄n̄ nota substantia in appōne posita sunt duos p̄. ḡn̄ p̄
dōni q̄ in eodē ḡne nūero et casu in q̄ ponit substantiuū magis cōe: vt cluitas
leodiū est pulchra. hō illi⁹ ē: q̄r min⁹ cōe in appōne h̄z rationē nota adiecti
et sic care rōne nō oītātuū: q̄bō nō cōpetit magis cōe: ḡ cū illo dz in acci-
denti⁹ cōuenire. Ubi notāduū q̄ triplex ē appōsitio. s̄l large siue cēcū dicta
Et h̄z fieri int̄ adiectiuū et substantiuū voce et fcatiōe s̄l vt hō alv⁹. Et stricte
dicta q̄ h̄z fieri int̄ adiectiuū et substantiuū fcatiōe tm̄: vt mḡ paul⁹: et talis
orō s̄m regulā petri hely simplicis cōgrua. Cui⁹ regla ē: q̄ q̄n̄ duo nota
substantia ad eādē rē p̄tinētia in una oratione cōueniunt dñi poni sub
eodē casu. Terito capitulū stricissime et illa h̄z fieri inter duo substantias
simpliciter vt aīal hō. Ex quibus hāc bonā et bīenū elicio appōositiois diffini-
tione. Appō ē magis cōe p̄ min⁹ cōe ei p̄xime yntū substancialis ynio.
.i. tertie p̄sonē communiter

Tertie persone generaliter omnis habetur

.i. ntūs excipias .s. ego nos tu et vos.

Rectus: sed demas p̄nomina quattuor inde.

¶ Dicit q̄ oīs rect⁹ ḡnāliter ē tertie p̄sonē except⁹ q̄ttuor p̄noib⁹. s. ego et
nos q̄ sunt p̄me p̄sonē: et tu et vos q̄ sunt scđe p̄sonē. Cum rō ē: q̄r oīs rect⁹
ḡnālis et fcat cōfusus: sed inter tres p̄sonas tertia p̄sonā ē magis confusa
ergo oīs rectus dicit̄ esse tertie p̄sonē. ¶ Af. Oīs rectus nō ē tertie p̄sonē
q̄r ego nos tu et vos sunt recti et tñ nō sunt tertie p̄sonē: sed p̄me vel scđe
ergo male dicit omnis rect⁹. Dñm q̄ illa q̄ttuor p̄noia excipiuntur ab hac
regula. ¶ Contra. Sunt adhuc alijs recti p̄me p̄sonē qui nō excipiuntur:
ergo rē. Ans p̄batur de hoc p̄noie q̄ in hoc exemplo. Ego sum q̄ sum. ibi⁹
est p̄me p̄sonē quia reddit suppositū verbo p̄me p̄sonē. Dicendū q̄ ibi est
enocatio et sic trahit figuratio ad officiū p̄me p̄sonē. ¶ Querif: quottuplex
est rectus. Dicendū q̄ duplex. s. generalis et specialis. Generalis est ntūs
Specialis est vtūs. Ratio q̄ ntūs est rectus generalis est ista: q̄ in ntō
generaliter est impositus nominis. Vel ideo: q̄r generaliter debet exponi nominaliter. i. gene-
raliter et nō adverbialiter q̄r tūc etiā cōueniret vtō: q̄ etiā est rectus: q̄bō
falsum quia rectus specialis ē scđe p̄sonē: sed rectus generalis ē tertie p̄so-
ne: vt vult ista regula. Un̄ ntūs dicit rectus p̄marinus et vtūs rectus secū-
darium: q̄r secundarie et nō p̄cīleat recte: s̄l cū cōnotatione ex citatio-
nis. Et illa est dimisio analogia in sua analogata: ḡ nō oīpōt̄ q̄ dimisum de-
libet mēbro dimidientib⁹ verificet. ¶ Af. Utūs nō dicit rect⁹ ḡnāl et vtūs
rect⁹ special⁹ q̄r vtūs nō magis p̄tinet ad spēm q̄ ntūs: neq̄z oīs vtūs ad ge-
nus p̄tinet cū sint m̄ti yīt̄ dimidientib⁹ q̄bō rō generis nō cōuenit. Dñm q̄
hoc argumentuz voluit ille magn⁹ grāmaticus. Johānes synthis p̄ fort
ratioē haberis: sed ipse deceptus fuit ex ignorantia logice penes fallatiā
equivocationis: q̄r ntūs in p̄posito nō dicit rectus. ḡnālis eo q̄ significat

Querif

Arguitur

Replica.

Querif

Arguit

De regimine Nominatiui.

naturā p̄ib⁹ specieb⁹ cōcabilēt⁹ gen⁹ logice acceptū s̄ iō q̄ reddit suppo. **Nota.**
sūt ḡnāl. **Q**otādī q̄ ly ḡnāl r̄ vēt ab hoc noie gen⁹: et tūc tūm̄ valet s̄i-
cūt vniuersalit⁹ vt cū d̄c oē atal h̄z sensu tact⁹ locutio ē vniuersalit⁹ atal-
bus s̄i ita nō capi i p̄posito s̄i noisal p̄p̄t r̄dēne p̄us tact⁹. **C**ōs. q̄re autor. **Q**uerit
p̄ determinat d̄ p̄sona quā d̄ alijs accidētib⁹. Dōm̄ q̄ iō: q̄ p̄sona p̄suppo-
nit alia accidētia. Etū plures figure magi peccāt i p̄sona q̄ i alio alio acci-
dere. Ul̄ q̄ autō brevē potuit se expedire d̄ p̄sona q̄ d̄ alijs accidētibus
q̄uor p̄sona exigit. i. n̄ os sup. p̄sonam sup. p̄sonam

Ista vocant rectos ad primam siue secundam.

Explū i d̄. p̄nomē p̄me p̄sona. s̄.
ego euocat fēciā p̄sonā. s̄. paup ad
verbū p̄me p̄sona s̄ez ludo.

Dum tu diues mediteris

Pauper ego ludo;

Est sile exemplū cū primo

Est simile exemplū in sedo

Nos tūti loquimur; dum vos timidi faceatis

Sonia est q̄ ista quattuor p̄sona vocat rectū tertie p̄sona ad officiū p̄no-
minis prime vel s̄ebe p̄sonē: vt ego paup ludo: tu diues mediteris. **N**os tū-
ti loquimur: vos timidi faceatis. **Q**uerit quid ē officiū p̄me vt secunde p̄so-
ne. Dicendū q̄ officiū prime persone est reddere suppositum verbo prime
personē. Sed officiū secunde persone est reddere suppositum verbo secū
de p̄sonē. Et similiter dicendū ē de tertia. **Q**uerit quare p̄us determinat **Q**uerit
uit de appositiō q̄ de euocatiō. Dicendū q̄ ideo: q̄ simpliciora sunt po-
ra: sed appositiō est simplicior q̄ sit inter duo substantiū eiusdem persone

Euocatio vero sit inter substantiū diuersarū personarū. Et euocatio p̄ce-
dit conceptionem: q̄r in euocatione et appositiō constructibilia p̄tinēt ad
idem: in concepiō s̄i ad diuersa. Sed idem est ante diuersum: ergo cc.

Querit. Quid est euocatio. Dicendū q̄ est immedia ta et intransitua as-
sociatio dū orū suppositoꝝ diuersarꝝ p̄sonarꝝ respectu s̄bi p̄me vel secunde
p̄sonē: q̄b cū supposito euocante s̄i nō euocato s̄uenit in p̄sona. Et d̄ p̄mo
(immedia ta assortatio) ad significādū q̄ supposita in euocatiō p̄tinēt ad
idē. Et d̄r (intransitua) s̄i quodādū ad denotandū q̄ nūc fieri p̄t a parte
post. Et d̄r (duoꝝ suppositoꝝ) q̄ sup̄m̄ semp̄ s̄i nōbū cōstrnū. Et d̄r in ap-
positiō (duoꝝ substantiuoꝝ) ad del̄ignandū q̄ possit fieri s̄i p̄te ante vel
a parte post indifferenter. Et d̄r (diuersarꝝ personarū) quia inter supposi-
ta eiusdem p̄sonē non potest fieri euocatio: vt ille homo currit: quia illa ota-
tio ē simpliciter agria. Et d̄r (ad eandem r̄ pertinetium) ad differentiam
conceptionis: in qua supposita p̄tinēt ad diuersa. Et d̄cif (respectu verbi
p̄me vel secunde p̄sonē: q̄b cōuenit cū supposito euocante in p̄sona) q̄a si
cū ambobus cōuenire: tunc oratio ē simpliciter congrua. **A**rguit. Oul̄
uplicato uno oppostoꝝ multiplicatur et reliqui: ergo vbi sunt plura sup-
posita ibi erit plura apposta. Tenet cōsequētia: quis suppositū et apposi-
tū sunt opposita. Dicendū q̄ licet sint duo supposita particularia: ē tame-
nuū suppositi totale. **C**ontra. Sunt duo supposita totalia: q̄r quodlibet p̄
se p̄t recēdē sup̄m̄ s̄bo p̄sonali: vt ego s̄bo p̄me p̄sonē: et diues s̄bo tertie
p̄sonē. Dicendū q̄ hoc vēt ē in orū: iubis simpliciter cōgruis. vbi quodlibet
erectet: s̄iū p̄p̄t officiū: s̄i hic vnuū trahit ad officiū alterū: ergo h̄nt mo-
dū vnuū totali suppositi. **Q**uerit: quare vnuū p̄sona non euocat secun-
dam sicut tertia: et sicut secunda tertia. Dicendū q̄ ideo: q̄ supposita in-
euocatione debet capi pro eodem. Sed prima et secunda p̄sonae sūt ita distin-

Glosa notabilis

Et cū suis modis scandi: qz nequacō possunt scāre eādē rē: qz p̄mo scat rē de se loquētē: sed scđo si ḡnificat rē ad quā sit sermo: t̄ ḡ nō pot dici: ego tu ludo. Et inde ē qz p̄ma p̄sona bñ cōcipit scđam: sed nō euocat: qz in coceptiōe supposita supponit, p̄ diversis S̄z tertia p̄sona de qz su h̄c sermo ē qz media inter p̄mā et secundā: s̄z mediū latit naturā extremit̄ iō pot euocari et trahi ad officiū p̄me vt scđe p̄sonē. Qz. An ne alia p̄noia h̄ p̄me vel scđe p̄sonē p̄nt euocare. Dōm qz sic: qz fīm p̄scianū p̄noia terē persone p̄nt euocare rōne suorū p̄mitiōrū in eis inclusorū: vt meus tuus sum n̄ et vester: qz includit ḡm su p̄mitiōrū rōne cuius p̄nt euocare. Exempluz: vt meus liber est in scholis qz scribo: in qua oratione ly meus gratia su p̄mitiōrū euocat qz ad officiū p̄me p̄sonē. Arguitur: ergo alexander ē dīminutus ponēs tñm quattuor p̄noia q̄ euocat rectos. Dicendū qz locus ab auctoritate nō tener negatice: sed affirmatice. Vel dicendū qz ista quartuor nō vult alia excludere quibus simile officiū incūbit: qz de similibus id est in dīciūz: vt patet in p̄mo Topicorū. Qz. An vñm nome possit euocare aliud Dōm fīm quodā qz sic: vt o petre bonus clericus stude. Et sic p̄dicta regula nō intelligit exclusiō: sed inclusiō. Sed tñ m̄hi videz qz illa euocatio fiat gratia suppositi inclusi scđ tu: qz suppositi euocati in euocatiōe deberet reddere suppositi h̄bō p̄sonali. Licet alij dicat qz hoc sit in euocatiōe indirecta et nō directa. Sed vtrobis m̄hi videz esse eālīs rō q̄tū ad hoc qz ē reddere suppositi h̄bō. Notādū h̄c qz duplex ē euocatio: qdā ē directa: quedā indirecta. Directa ē in qz ambo supposita sunt nti casus vt patet in exēpli textus. Sed in indirecta ē in qz ambo nō sunt nti casus: vt in exemplo predicto. Qz. Querit utrum vñuz nouē tertie p̄sonē possit euocare aliud. Dicendū qz nō: qz vñm nome tertie persone nō significat certius qz aliud: Vel qz vñm nome terrie p̄sonē est dignus altero: ergo vñm non euocat aliud. Notādū qz fīm alia diuisionē duplex ē euocatio. I. explicata et implicita. Explicita ē qz ambo supposita exprimit. Implicita ē qz vñm exprimitur et alterū intelligit: vt petrus scribo. peccatores rogant. Qz. Queritur: quot modis sit euocatio implicita. Dōm qz q̄nes modis. primo qz p̄sona euocata ē a diectiūz cōpabile: vt pauper scribo. Scđo quādo p̄sona euocata ē nōmē distributiu: vt omnes gaudent. Tertio qz p̄sona euocata est hoc p̄nomē ipē vt Ip̄s dico. Quarto qz p̄sona euocata est hoc relationi qui: vt sum qui sum. Quinto qz ē p̄cipiūz: vt scribens sedeo. Qz. Quid sit dicendū de oratione. Nos hermannus mādamus et de similibus. Dicendū qz in talibus orationibus est duplex vitiū. Primo in eis est vitiū p̄sonē: et hoc excusat per euocationē. Secundo est ibi vitiū numeri inter dīctiū et lūbstātū et illud excusat per aliothēcā fīm quā numerus ponitur p̄ numero ratione dignitatis. Vel p̄ vñm figurā que dicit lepos et habet fieri qz causa dignitatis vel reuerentur numerus pluralis ponit p̄o singulare. Qz. Queritur: quare nō ponit in litteris principiūz. Ego guilhelmus: sicut nos guilhelmus. Dicendū qz ratione humilitatis: ab denotandis qz talis actus p̄incipiūs nō attribuitur sue particulari p̄sonē tñm: s̄z ascribitur omnibus suis consiliariis. Qz. Quid est virtus in euocatiōe. Dicendum qz p̄sona euocata disconuenit cum verbo in p̄sonā. Ex quo patet qz euocatio est figura quia peccat contra secundā regulā grāmaticā. Et sunt tñ ratiōes illud virtū excusantes. Ratiō qz pot fieri ē dignitas p̄sonae euocantis supra personā euocatam ratione cuius trahit ipsam ad officiū per agendū. Sed ratiō quare oportet fieri est expressio sententiā sub breviiloquio: quia benevis dicitur tu pauper ludis: quam tu qui es pauper ludis. Arguitur. Euocatio non est figura rationibus excusabilis. Probatur p̄ p̄scianū dicentem. Qui dicit: appollonius scribo comunitat sor-

Querit

Querit

Nota.

Querit

Arguit

Queritur

Querit

Arguit

De regimine Nominatiū.

leocismū figurā intollerabilē: ḡ t̄c. Dōm q̄ v̄x̄ ē si cap̄ illa oī ſm se abſ
q̄ intellectōe alicui⁹ ſuppoſitū q̄ pueniat cū ſbo exp̄lo in pſona: t̄h i oī
b⁹ in q̄b⁹ ē euocatio implicita q̄ itelligit tale ſupp̄n. Cibi notādū q̄ quidā
voluerit dicē euocationē nō ex orōne vitiosam vel peccatē h̄ illā regulā grā
maticalē. Sup̄n ⁊ app̄n volūt puenire in pſona: dicētes hoc eē v̄x̄ q̄n p̄
bū h̄ t̄m. vñ ſupp̄n: h̄ i euocatiōe h̄z duo ſuppoſita: ⁊ nō p̄t v̄triq̄ eē cō
forme. ſuppoſito euocati t̄m: q̄i ſi illo ſbo eēt diſformitas orō eēt oīno
vitiosa. Sz ad hoc t̄m fitatē rindet p̄t p̄mo: q̄i h̄ ſint duo ſuppoſita p̄cia **Reſpōdet**
h̄i: ē t̄m vñ ſupp̄n totale: ⁊ illū ſupp̄n totale ḡra vñ p̄tis deficit in p̄for
mitate pſone ad ſbū. ḡ orō ſimpli dicēda ē vitiosa. Et q̄ ſit vñ ſupp̄n to
tale p̄z: q̄i ē t̄m vñ ſupp̄n. ḡ ē t̄m vñ ſupp̄n totale ſupp̄n. Tenet p̄tia: q̄ mul
tiplicato vno oppoſitor⁹ multiplicaſ: ⁊ reliquū. ſbo dōm eēt poſito illo q̄
cū ſuppoſito euocati pueniat in pſona ſicut v̄x̄ ē: t̄h ſi illud ſupp̄n ſumit
absolute nō cōpāt ad actū ſbi egredietē a tali ſuppoſito niſi mediāte cōdi
cē ſupadditā iþi ſuppoſito euocati q̄ explicat p̄ tertīa pſona: ⁊ ḡra illi⁹ eſt
alicui⁹ ſenius q̄ ſi ſolū cū principali ſuppoſito expumere. ⁊ q̄ illud n̄ omen ē
aliqui⁹ deſinat̄e pſone h̄is ex p̄pria natura vim reddēdi ſupp̄n ſbo p̄
pſonaliter tercie pſone ⁊ ab illa pſona retorquet ad offitiū prime vt ſe de pſone
⁊ ad actū corrīdēti illi prime vel ſe de pſone: t̄i oī ſi illud ſupp̄n ſumit
vītū exīs: ⁊ p̄ pſo oī ū vitiosa excusabili t̄n. vt p̄z ex dicti. Uel illō q̄
dictū ē b̄ vīto in euocatiōe exītē: etiā p̄t manifestare ex diuerſitate viri
um illoꝝ duop̄ ſuppoſitor⁹: q̄ pſona euocat̄a ſiḡit a ſbo a p̄teā ex vi pſene
h̄ pſona euocata reḡit ab eod̄ ſbo ex vi euocatiōis. Sz illa viſ fundat̄ ſu
per modū eſſendi q̄ fundat moꝝ ſcāndi cū diſproportionē excusabili relata
ad actū ſbi alienē pſone. Un̄ finali elīdo iſtā opinōne q̄n dicūt q̄ ſbū
debet ſe formare cū principali ſuppoſito. Dicēndi q̄ hoc eēt v̄x̄ in orōni
bus ſimpliſter cōgruſ et nō figuratiuſ: vt in proposito.
.i. cōcepcionē ſceptiōne ſceptiōne ſup. in cōi .i. ſub ſe cōtinet
personarum generum numerorū accepta ſue cōprehēdit.

Personas genera numerus conceptio iungit

C̄ ſuia eſt q̄ triplex ē ſceptiō. ſ. pſonarū gener⁹ ⁊ numeror⁹. Cibi notādū
q̄ prius diuidit ſceptiōne q̄ diffinīt: q̄a ū multiplex eſt pri⁹ diuidenduz
q̄ diffinīdū: ſi cōceptio in cōi cōſiderata ē q̄dā multiplex: vt p̄z in ter. ḡ
p̄w diuidit. Etia vt tollat cōſuſio apud intellectū q̄ vītū diuīſo tanq̄ inai
uifiblē ſe cōveroſ ſuſiōne apud intellectū: vt ſi primo celi: q̄muis
ſit ſmonis idēptitas. Et rō ordinis ad priora p̄z: q̄ idē eſt aī diuerſuz: vt
patuit circa euocationē: ḡ t̄c. Arguit. Quadruplex ē ſceptiō: ḡ eſt infuſ
ſiōnē. Aī ſbaſ: q̄ aliquē eſt ſceptio caſuū. Dōm q̄ illa cōrehenditur
ſub ſceptiōe pſonarū indirecta. Un̄ h̄ ſe alerāder nō ponit eā explicitē: t̄h im
plicite elici p̄t ex dictis ſuis. Cibi notādū q̄ ſceptiō caſuū eſt ponēda q̄
ſicut penes diuerſitate pſonarū caſuā ſceptiō pſonarū: ita penes diuer
ſitate caſuū caſuatur ſceptiō caſuū. Querit: qđ ſit ſceptiō in cōi. Dōm
q̄ eſt figuratiua aſſociatiua duop̄ vel pluriū cōſtructibiliū: diuerſor⁹ aſſociati
um grāmaticaliū ad diuerſas res: vel tanq̄ diuerſas p̄tinentiū mediante
cōnūctiōe copulatiua vel aliquo cōſimiſi ſpectu alicui⁹ tertij q̄ ſor
mat ſe cōſtructibili cōcipienti ⁊ nō ſcepto. Dī p̄mo (diuerſor⁹ accidētiū.)
in cōi: ad den ot andū q̄ ſceptiō h̄z fieri penes quattuor accēntia. ſ. pſona
genus numerū et caſum. Dī (ad diuerſas res p̄tinctū) ppter appoſitionē
⁊ euocationē: in quib⁹ cōſtructibiliua p̄tinent ad idē. Et ſi (ſpectu alicui⁹
tertij) q̄ illud aliquē eſt ſbū ſe aliq̄ adiectū. Itē vītū ſe rōnes erunt
teſ ſe ſequētibus patetbunt. Querit. Quid eſt ſceptio caſuū? Dōm q̄

Nota.

Querit:

Glosa notabilis

est mediata et copulativa assortatio duorum vel plurium constructibilium dinersorū casuum ad diversa pertinetia respectu verbi conformatis se cū casu recipiente et nōcepto: vt tu mecum gaudemus.

Arguit In conceptione casuum dicitur esse casus concipiens et casus acceptus sed in ista oratione Tu mecum gaudemus non est casus conceptus: quod mecum est adverbium quod non est aliquis casus. Dicitur quod verbum est quoniam caput dictionalium habet caput orationis quod valeret tamen cū me Ita virtus in conceptione casuum est quod verbum disconuenientem cū casu concepto i rectitudine casuum. Sed ratio quod potest fieri est dignitas casus recipiens supra casum conceptum: quod rectus dignior est oblique sicut habitus dignior est puatione. Sed ratione oportet fieri est expressio sive sub bieuloquio Et sic prout conceptio casuum est figura constructionis in quod consentit Catholicon.

Querit utrum conceptio numerorum sit ponenda. Unde dicitur quod si est sicut propter disconuenientiam sibi in persona eius supposito concepto ponit conceptio gloriarum sive etiam propter disconuenientiam sibi in numero eius supposito concepto ponit conceptio numerorum. **Ait** Ita oratio scholares et presbyter canunt est similitudo congrua recte. An propter quod duo singularia copulata per distinctionem copularum equaliter unum plures: quod a maiori unum singulare et unum plures equaliter unum plures. Tamen est partialis disconuenientia uniuscunius propter se cū numero plures quod nō est in conceptio numerorum in numero concipiatur cū verbis adiectiis: quod est plures numeri. Sed solus cū numero concepto: quod est singularis numeri Rōme cuius prout virtus esse respectu unius singularium ad alterum plures. Rō quod potest fieri est dignitas numeri conceptus supra numerum conceptum Rōne cuius dignitas numerus recipiens trahit numerum conceptum ab officio proprio ad officium alienum. Rō quod oportet fieri est expressio sententie sub bieuloquio.

Arguitur autem est diminutus: quod nō ponit quod est conceptio numerorum. Dicendum quod autor est non ponit quod sit quod nō fuit illius mensura quod est figura et non ponit eā non enunciando. Quia igitur Topicorum bi quod loquendus est ut plures: sapientius vero ut pauci. Et ideo alexander in dividendo locutus est fini opinione sacerdotum. Sed melius dicit quod eius cognitione faciliter ex dictis alexandri in aliis figuris elici potest: ergo non diffiniri huius conceptionis numerorum. Consequens prout quod prout: quod ars est circa difficultatem. Quod gignere est difficile: nō est necessarium ponit in arte.

Queritur Quid est conceptio numerorum. Solutio est mediata et copulativa assortatio duorum vel plurium suppositorum diversorum numerorum ad diversa pertinentia respectu verbi vel nos adiectum conformantis se cū numero recipiente et non cum concepto: vt scholares et sacerdotes cantant missam. **Notandum** quod numerus pluralis deberet conceptio numeri singularis: quod numerus singularis significat per modum partis illius multitudinis et numerus pluralis significat per modum totius multitudinis et numerus pluralis dignior est singularis.

Nota. Notandum quod quidam volunt dicere conceptio casuum et numerorum nō est orationes virtuosas: quod conceptio casuum facta est ad hanc regulam. Duo supposita quorum unum est nisi casus et alterum ablati casus coniuncta cū hac propositione cū prius supponit verbis personali finiti modi Petrus cū paulo legit. Sed hoc nō est verum inquit tamen ille ablati potest resoluti in item et propositione in coniunctione et quod tunc copulat illos utōs: qui si fuerint diversorum numerorum virtutum causant et conceptio numerorum. Vel dicunt ad istam regulam. Duo supposita quorum alterum est acti casus alterum ablati casus coniuncta cū propositione eius prius supponere verbo infinitivo modi: vt credo petrum cuī paulo studere. Hoc iterum nō est verum nisi ablatus resolutor in actum et propositione cum in coniunctionem et: vt dicendo: credo petrum et paulum studere. Et addunt etiam conceptionem numerorum nō esse orationem virtutem quod facta est ad hanc regulam. Duo supposita vel substantia diversorum numerorum coniuncta cū coniunctione copulativa et: aut cū propositione cū volunt construi cū adiectio seu verbo pluralis numeri: vt magister et discipuli sunt pib. Et quod iste orationes nō

De regimine Nominatiū.

sunt vitoise: qz nō indigēt aliquid excusatiōē qz opinio fundat in ista regula
Duo supposita singularia copulata p̄ cōiunctionē copulatiā epollent
vni plurali. Ex q̄ p̄mo dōm̄ ē ad cōceptionē numerorū sunt duo supposita
quorū vnu ē singularia numeri et alterū pluralis. Sz ista regula tangit
duo singularia tñ: qz nō p̄t tollere cōceptionē numerorū et sic opinio il-
lorū (q̄tum ad hoc) ē simplicis falsa: qz ex falso fundamēto pcedit. Et po-
sito qz ita esset adhuc nō p̄t p̄bare intentu: qz h̄z duo singularia epollent
vni pluralitā manet adhuc talis diūtia: qz epollentib⁹ manet partialis
discōuentientia in aliq̄ accidēte respectu h̄bi adiectiu: qz in illo argumēto
sunt decepi penes fallaciā accidētis. Unū simile habet p̄mo posterius
h̄z dia iteriora sumul sūptā epollent sua superiori si tñ passio superioris illis
iteriorib⁹ sumul sumit illis assignat melle: ē error in assignatiōē vnuersa
lis. Et ex simili fundamento pcedit contra eos de conceptione casum
.i. supposita diversaz psonaraz .i. psonarum

Personas sibi dissimiles conceptio iungit.

.i. p̄ illā cōiunctionem copulatiā sup. personarum

Cōceptio
psonaraz

Ac per et in medio positam conceptio ficit

anteponatur .i. personarum .i. fieri potest

Si preponatur conceptio nulla paratur

sup. persona sup. in persona appositiū

Concipiens simile sibi vult herbū retinere

Dicit qz cōceptio psonarū h̄z fieri inter dissimiles psonas. i. inter dictio-
nes dissimilii psonarū p̄ cōiunctionē copulatiā in medio positam nō aut
in p̄ncipio eo qz tūc nō haberet fieri cōceptio psonarū qz verbū dī cōuenire
cū psona cōcipienti in psona. vñ Vir. Egregia vero laudē et spolia ampla
refert; etiā p̄t fieri pli qz repetitū vt tu puer⁹ tu⁹ ludis. Similis fit per
et repetitū: vt tu et puer dat. CQf. Quid est cōceptio psonarū. Solutio Queritus
Est mediatā vel copulatiā assortiatio duorum suppositorū diversarū psonarū
respectu h̄bi pluralis numeri: qd̄ format se cū supposito cōcipiente in
psona et nō cū supposito cōcepto. Dicis notans (duorum suppositorū ad de-
signandū qz cōceptio ista solū h̄z fieri a pteante: qz suppositum a pteante
construitur semper ex sua ratione. vñ. Mor rectum ponis: hinc persona-
le locabis. Et bī (mediata). i. mediante coniunctiōē copulatiā: qz illius
est cōiungere diversa. Et bī copulatiā assortiatio qz ista duo supposita
debent ordinari ad vnu tertiu ppter cōiunctionē disiūctiā qz disiungit.
Et da ponit i medio qz h̄z p̄ligrē qd̄ p̄tinet ad rationē medi extrema adin-
uicem vñcīt: nisi fuerit cōiunctio enclerica: qz licet ex sua natura p̄ ponat tñ
sim virtutē cōiungendū est in medio. Et dicit (respectu h̄bi pluralis nume-
ri) qz si esset singularis numeri oratio non esset conceptoria: vt ego et tu
scribo. Et hoc ideo dico: qz duo singularia copulata requirunt vnu plus
vale. Et bī (conformantis se cū supposito cōcipiente et nō concepto) ad
denotandū vñtū in conceptione psonarū. Arguitur. hic est conceptio Arguitur.
psonarū ego tuqz damus et tñ cōiunctio nō ponit i medio qz male bī (medi-
ata et copulatiā assortiatio) Solutio: Verū est sū rem et vnu copulandi
ponitur in medio. Contra. Nihil agit ante se. Sed illa coniunctio qz po-
nitur post illa supposita: ergo illa nō cōiungit. Solutio sū ornatū postpo-
nitur: nō sū cōstructionē et virtutem cōiungendi ponit i medio. Arguit
In cōceptiōē psonarū nō sūt duo supposita: qz male bī: duorum suppositorū
p̄z in hoc exemplo Tu mecum debemus iura tenere ibi mecum est ablati casus: qz

Replica.

Glosa notabilis

Arguit hō pot esse suffici. Dōm q̄ diffinitio loquit̄ d̄ coceptioē psonar̄ directa quis
lis nō ē h̄. Cfr. Māle b̄i d̄uersar̄ psonar̄ q̄r̄ h̄ ē ceptio psonar̄; d̄nser
iusq̄ p̄cānt̄; h̄ ambo supposita sunt tertii psonae. Solō. Diffinitio intell̄
git̄ d̄ coceptioē psonar̄ p̄de dicta. Si h̄i est cōceptioē psonar̄ cōmuniū dicto

Queritur Querit, qd sit virtus in concepcione psonar. Solo est qd supp̄mceptu dicū
nenit qd vbo in psona. Rōna qua pōt fieri e dignitas pionē cōceptus sup̄a
psonā cōceptu: q dignitas postea declarabit ibi. Inter psonas rē. Rōne en-

per sonar p no ee orone vtiolaz; qz nō vitiū qz illud suppm dvo sit dissimile
qz nō debet eē sile Sicut no est vitiū in huāna forma pede eē dissimile ma-
nibus; qz alias huanū corp⁹ eēt vitiatiū; i nō posset exercē diuersas opato-
res ad dōm o gana sunt ordinati a dicitur illi dōm o gana esse fācētia

nes ad quae organa sunt ordinata. et dicunt illa figuræ esse factæ ad interiores illius regule. Si duobus suppositis diversas personarum quæ alterius est pime personæ ne apponantur pliis numeri illud erit pime persone. Solo istius regule est quæ in hoc proposito venit. unde ut alioquin pime personæ si non fuerint in aliis

hoc ppolito vix e. vii dt alexia. Locuples sile sibi vult ſibum retine. Si g p
iſta regulā nō rinde coceptioꝝ perfonarꝫ carere vitio: qꝫ pter illā omni
entia ē adhuc diſconenitia ſuppoſiti cocepti cū ſibio in q̄ notaſ vitū. Aut
ad iſta regulā. Si duob⁹ ſuppoſiti diuerſariꝫ perfonarꝫ & alterarꝫ

ad illa regula. Si duob⁹ iuspoliti dauerarū personarū q̄ alterū est scēde ḡ sone et reliquā tertie appōtū ybū plus nūeri illud erit scēde persone. Et silr dōm ē vt pri⁹; qz nō pl̄y h̄ ex istis r̄lis q̄ ybū d̄ ec̄ sitē i persona cū dōcē concinnet et nō cū dōcē concentra. Sic manet r̄litū q̄ dōcē illud.

concipiet i no cu dcone concepia; i lic manet vitu. Et qn d^r q cū illo nbo
non d^r conuenire; vtz i e^re^p pallegato d forma humana. D^r q d^r esse
sile in persona fm essentia; fz fm officiu iā illud est vitu eē tertie psone et
reddere supvpm prime psone; qz hoc est extra rtz eē natura sicut et fit

rendere iuppm prime piane: qz hoc est extra ptatē & naturā eius: et sic fit
hoc in ſtute prime perſone ad cuius oſm trahit. Nec ſile eft illud exem: qz
diſmulia organa ſunt data corpori humana ad exercēdū diuerſas ope-
rationes: qz natura humana eft multupliciter arreſta: aut ſe dñe mutat.

rationes; q̄ natura humana est multipliciter ancilla: vt dicitus metaph. Sed in istis ordinibus ordinantur duo supposita diversarū personarū ad p̄cipiandum actū principaliter facit. Ergo dictū exemplum, posito nro ē inconveniens per consequēns concentri personarū relatiōnēs esse vītia.

Querit inconveniens per conseq̄eū conceptio personarū relinq̄uit esse oīo vitiōsa. **Q**ueritur. quare autor non facit aliquā conceptionē penes cōparatō nem et qualitatēm sicut penes personam genūs et numerū. Dicendū q̄ illa sunt accidentia partim orationis absolute ista autem sunt occiden-

167

.i. scđam

Itas.

i. scđa τ tertia persona

Prima duas alias recipit. sed non viceversa.

sup.dictio s. scde psone scipit tertiam personam i. tercia persona non pot scipe sedam

Loucpiens medie dat ternam nec retrouerte
sup. illa persona personis sup. tertis psonis

Loncipit in ternis que primo locatur in illis
Exempli in q̄ prima persona. s. ego Exem i quo prima persona. s. ego t̄o

Hic ego tuqz damus; ego te fraterqz rogamus

De regimine Nominatiū.

Exēti in q̄ seba psona. s. tñ cō
cipit tertia psonā. s. frater

Exēti in q̄ tercia psona. s. dñs: q̄ primo lo
co pōlē cōcipit alia q̄ sebo loco pōlē. s. hunc

Tu fraterq; datis. dominus seruusq; precantur

Dicit q̄ p̄ma psona cōcipit sebam et tertiam: vt ego et in currimus: ego et
petrus legimus: sed nō vicemēta. i. seba et tertia psona nō cōcupit p̄mam
Et seba psona cōcipit tertiam: vt in i petras dat: sed nō ecōtereo. Deinde
dicit: q̄ inter tertias psonas q̄ p̄mo loco ponitur cōcipit alia vt dñs et hunc
p̄cantur. **C**qr̄. quare p̄ma psona pōt cōcipere sebam et tertiam et nō ecōuer
so. Solo. q̄ magis dignū cōcipit minū dignū: sed p̄ma psona ē alijs psonis
dignior: ergo alias cōcipit: quia demonstratio facta q̄ p̄mā psonā cer
tior est demonstratione facta per alias personas: q̄ significat rem p̄sentē
vel etiam de se loquentem: sed illud quod de se loquitur est p̄sens sibi p̄s:
sed secunda persona significat magis consule: q̄ significat rem p̄sentem v̄
absente tanq̄ p̄sentē. Sed prima psona hactē p̄sentē tñ: s. tertia psona
significat rem p̄sentem vel absentem indifferenter: sed secunda psona licet
q̄nq̄ significat rem absentem: tñ significat illā per modū p̄sentis: qđ non
cōuenit tertie persone: ergo secunda persona dicit certior tertia. **E**t q̄ p̄t
q̄ illi tres psonae differunt in gradu certitudinis: q̄ p̄ma ē certissima: secū
da certa. tertia cōfusa. Qđ patet. q̄ p̄ma psona sola vocis expressione cer
tum demonstrat: vt dicendo ego: ibi ly ego demonstrat me. Sed secunda
persona per vocis expressionē requirit corporalem indicationē oculorum
ad rem demonstratā. Tertia vero persona v̄tra hoc requirit signū plus
corporalē. s. p̄ caput: p̄ manus: vel per aliud membrū. **A**rguitur. Tertia p
sona pōt cōcipere primā: quia dicit Virgilius Iphiclus et pelias necuz di
uellunt ambo. Ibi iphiclus et pelias que sunt tertie psonae concipiunt me p
me persone. Solutio. quis in illo exemplo tertia psona precedit p̄maz. s.
me h̄m locutionē: sequit tñ h̄m ordinē constructionis. **C**Nota q̄ duabus de
causa persona concepta p̄ponitur psonae cōcipienti. p̄mo causa honoris
vt pater tuus et ego dolentes querebamus te. Ibi causa honoris v̄l humi
litatis p̄ponitur tertia persona. s. pater. **S**ebo causa dignitatis: vt magis et
ego disputamus. **C**onseruit quottuplex est dignitas. Dicendū q̄ duplex
Una est dignitas iurisdictiōis sine potestatu: sicut papa alijs hoībus dig
nior est et de illa nō est ad p̄positum. Alia est dignitas grammaticalis que
attendit ex certitudine modō p̄ significandi vñius dictiōnis s̄p̄ illā s
sic capitū in p̄posito q̄ dicitur q̄ p̄ma et seba psona ē dignior tertia.
p̄ illā p̄pōne q̄ illā p̄iunctionē. s. psonarū

Querit

Per cum sed nunq̄ per vel conceptio fiet

Exēti in quo illa prima psona. s. me p̄cipit sebam psonā. s. tu mediāte p
ositione cū respectu verbi pluralis numeri. s. debemus: conformantis se
cum persona concipiente et non concepta.

Tu mecum iuste debemus iura tenere

Exēpli in quo prima persona. s. ego concipit tertia psonā. s. petro medic
ante p̄positiōe cū respectu verbi pluralis numeri. s. gaudentis: cōforman
tis se cum persona concipiente in persona

Hic ego cum petro gaudentis iura senendo

Dicit q̄ceptō psonarū pōt fieri q̄ illā p̄pōne cū: vtz i erēplo text⁹: s. nū
q̄ illā p̄iunctionē v̄l. Vñ h̄ nō est p̄ceptio psonarū. ego vel tu ego. **C**que
ritur: quare p̄ceptio psonarū pōt fieri q̄ cū: h̄ nō p̄ rel. Solo. Kō p̄sumē: q̄

L

Glosa notabilis.

illa p̄positio cū equalet cōiunctioni copulatiōne p̄ quā potest fieri concep-
tio p̄sonarū vt Ego ē petrus gaudemus exponit sic. s. ego ē petrus gaud-
emus et illa p̄positio cū nō debet accipi assūtōriate: vt cū petro caro: q; sic
potest contrīui cū verbo singulāri nūc tñ: sed dñ capi copulatiōe. s. yd
notet aliquālē actū attributiū duob⁹ suppositiū eq̄lit̄: t̄ cū causat in dñ
suppositis equipollentia pl̄s numeri vi patenti in p̄posito. Et ratiō sc̄di s.
s. q; nō potest fieri yel: q; in concepiōne p̄sonarū debet ponit verbi pl̄s nūc
cius actus debet attributiū duob⁹ cōiunctum et eque p̄sona: s; zl̄ disiūst⁹

第15章

Gepllc

Replica

Querff

Quercus

Querst

notat actu verbi conuenire vni supposito. Si autem hoc fuerit in conceptione personarum: tunc virgines differret a genitale in actu phis attributis tam yni quam alteri: si fortis currit et ego. Arguitur. Major est conuenientia inter et vel: huius inter et cum: sed per cum potius fieri conceptio personarum etiam yvel potius fieri et vel ambe sunt coniunctiones: sed cum est positio. Soluto licet magis conuenientia quo ad modum scandi generale essentialiter: quod ambe sunt coniunctioes in et cum magis conuenientia accidentaliter. s. quod ad copulationem: qui illa positio cum copulat sicut illa coniunctio est. Sed vel finis modum scandi specifici disiungit. Contra. Illa positio cuius non potius copulare: ergo et. Hoc probatur quod conuenit alieni essentialiter non potius alteri conuenire sed copulare essentialiter conuenientem coniunctionem: ergo nullus positio copulare. Minor propter distinctionem coniunctionis que est: quod coniungit et ordinat ceteras partes in oratione. Unde quod non conuenit sibi copulare in multis est positio. Siquidem in multis dividit coniunctionem et. Contra. Una species non includitur in alia: sed ista coniunctio est: et ista positio cum sunt distincte specie et generice et. Solo. Major est vera formalis: non habens virtutem seu equalitatem. Queritur: duplet est conceptio personarum. Solo. Duplex. s. explicita et implicita. Implicita est quod recipiens subintelligitur. Explicita est quod suppositum recipiens exprimitur et non subintelligitur. Ita finis alia divisione duplex est conceptio personarum. s. directa et indirecta. Directa est quod ambo supposita sunt nisi casus: ut et ego et tu das. Indirecta est quod persona recipies et persona recepta sunt diversorum casuum ut et ego cum petro legimus. Queritur: quot figure tangentur in hoc exemplo: tum mesli debemus et. Soluto. Etiam, primo conceptio personarum et pater in ter. Secundo conceptio casuum: quod non coepit ablatum. Tertio anastropha qui positio ponit post suum castissimum. Quarto anaphora qui ablatum ponitur per ipsum. Queritur: quot modis capitur vel. Dicendum quod multi modis: quod nichil valet tantum sicut etiam: ut comes vel rex. Ieiaria rex: maximus mihi gratus a gebat. Quibus est idem quod saltus: ut in sequentia canitur. Si non suis vobis credit vel geribus. Quibus capitis distinctio et ciuiusque dictio: ut omne animal est rationabile vel irrationabile. Vel ciuiusque orationes: ut hoc est simus vel deus est. Quodammodo capitur coniunctio: ut pater vel mater insit.

Sed non per quintum fiet conceptio casum

*Exem vbi seda plona. s. tu p̄cipit t̄tiā. s. tu re-
spectu h̄bi rosac zformat se cū tu in psona.*

Si quintus desit, tu petre tuique rogate

Exem in quo scda psona subintellecta. s. tu accipit tertiam psonam. s. tuis actionibus mediante propone cum respectu illius verbis pluralis numeri. s. orate quod est eiusdem psonae cum supposito concepiente secundum tuum.

Lunq; tuis sotius orate sacerdionysi

Dicit q̄ conceptio personarum non habet fieri per vocatum casum;

De regimite Nominatiis.

Si vocatus deesse id est si vocatus non potest reddere suppositum verbo personali. Ratio huius est quia conceptio sit tamen ex casibus qui possunt reddere suppositum verbo personali quales sunt natus, accusatus et alius in multis resolutibus. ut ego et tu legimus: ego tecum legimus: tu et te legere est bonum: me tecum legere est bonum: in quibus orationibus est conceptio implicita quia suppositi concipiuntur subintelligit. Et etiam indirecta quia dictio concipiuntur et concepta sunt distincti casus. Et licet in uno plus numeri simpliciter sumpto non possit intelligi suppositi singularis numeri: tamen bene potest hoc fieri quia verbis cum uno supposito directe vel indirecte exprimitur ut in orationibus tertiis in quibus includitur suppositum: sed tu cum utrum non reddit suppositum: quia omne quod reddit suppositum verbo personali potest apponiri verbo substantivo: sed utrum non potest posse verbum substantivum ut patet ex dictis: ergo etiam. Notandum quod autem loquitur condicionaliter: ut si utrum non potest reddere suppositum per ipsum non potest fieri conceptio personalis. Et quia tempore Alexandri de illo fuerunt due opiniones ideo suspensum ponit sententiam. Sed vera est illa opinio que dicit quod utrum non potest reddere suppositum verbo personali: quia sibi debet ratio principium. Unde Florista. Exciplias quintus summis libet esse solutum. Et non dicatur quod ab una parte regatur: ergo non est suppositum. Ut guttus Vocatus regitur ab aduerbio vocandi o: ergo male dicit Florista. Exciplias quintus etiam. Dicendum quod regitur ab adverbio vocandi o: neque a secunda persona verbi: sed bene cum illo construitur sicut adiectuum cum substantivo: nec tamen ab illo regitur. Et contra Vocatus regitur a verbo secunde persone: quia illa dictio regitur ab alia per quam cogitatur stare in tali casu ita quod non possit stare in alio sed sic est de vocativo respectu verbi secunde persone: ergo etiam. Maior patet ex distinctione ipsius regere. Minor patet in hoc exemplo Petre fac ignem. Solatio. Licet vocatus constitutus cum verbo imperativi modi coartatur stare in tali causa hoc tamen non est a verbo imperativi modi sed ab aduerbio vocandi o: ut patet in Virgilio. O melebee deus nobis hec oea fecit. In quo non ponitur impatiens: et tamen ibi ponitur melebee in vocativo.

i. non habere fieri sup. personali. i. tertias

Inter personas non fit conceptio ternas

i. plura ratione p. illa personali. i. constructio sup. tertias personalis
Sed per et aut per cum coniunctio fit earum

Exempli in quo due tertie personae s. dñs et frumenti
sed tertiaris personali pulchri p. coniunctione quod in ordine ad illud verbum
pluralis numeri precantur

Neutraque conceptitur dñs sciens precantur

Exempli in quo tertia persona petrus cum tertia persona paulo mediante
phonetica copulata in ordine ad istud habet pluralis numeri regnant

Petrus cum paulo regnare cum rege superno

sup. grammaticis diffinitio firma

Pluribus est tanquam sententia certa: quod inter

sup. personali tertias

Personas possit fieri conceptio ternas

Dicit quod conceptio personalis non fit in trias personalis: quia una non est dignior alias

Notes.

Agricola

Replica

Glosa notabilis

Ideo dicitur. Neutrās cōcipit. p̄t th bñ cōunig p̄t sen p̄ cl̄ iſi ordine ad verbū pluralis n̄seri; vt patet in textu. Tūc ibi plurib⁹ est tanq̄ Dicit q̄ multi grāmatici dicunt cōceptiōnē psonar⁹ posse fieri inter tertias psonas nō th oēs. Et illoꝝ s̄na ē vera si cōceptio psonar⁹ capiat p̄ cōmūndūe copulatim duor⁹ suppositoꝝ respectu ibi plis n̄seri; vt q̄ p̄positionē cū Sz si capiat p̄ copulatiōnē assortiōnē duor⁹ suppositoꝝ diversar⁹ psonar⁹; tūc nullo modo tertiaris psonis fit cōceptio psonar⁹; vt ptz ex lupta dicit. Sz pazuſ ſeret hoc ſcire; q̄ sp̄ valz oīo penes hāc regula Duo singularia copulata p̄ p̄iūctionē capulatim et; ſeu ſibi equivalentē ecpollēt vni plurali. In q̄ multe alie regule intelliguntur. Prima c̄. Duo singularia ſuppoſita ad diuersa p̄tinentia copulata p̄iūctionē copulatua p̄iungente dictiones hoc ē copulatua accepta exigunt ſibi apponi ibi plurale; vt ſortes et plato diſputant. Dicitur notan̄ ad diuersa p̄tinentia ppter illas. Anima rōnalis et caro vnuſ ē hō factū ē vſe et manē dies vnuſ caro et ſanguis nō reueniunt tibi. In quib⁹ orationib⁹ nō p̄tinēt ad diuersa q̄ ſenſus p̄ne oīo ſit. Ens q̄b⁹ eſt aia regal et caro vnuſ ē homo. Ens q̄b⁹ ē caro et ſanguis. i. hō nō recuelauit tibi. Et di copulata p̄iūctionē copulatua ppter singularia copulata p̄iūctionē diſiunctiua ut ſi oculus tuus aut pes ſcadalizat te tē. Et di notat̄ diligente dictiones q̄ ſi cōiungit oratiōes facit zeugma ut ſortes legit et ego ſc̄da regula ē duo ſubstātūa ad diuersa p̄tinentia tē. exigūt p̄le adiectiūt ut muſteret ſortes et platonis mēdicatiūt. Tertia regula ē duo singularia ſubiecta ad diuersa p̄tinentia tē. exigūt p̄le p̄diciat ſi ſortes et plato ſunt hoīeſ p̄t th singularia ſubiecta h̄e ſingulare p̄diciat cū ſingularia ſubiecta facit p̄te et p̄diciat totū ut iohānes et nicola⁹ ſit par hominū. Quarta regula ē Duo singularia antecedētia ad diuersa p̄tinentia tē. et exigūt p̄le relatiūt; vt Nolite fieri ſicut equus et mul⁹ q̄b⁹ nō ē intellectus. Quinta regula ē Duo singularia adiectiūt ad diuersa p̄tinentia tē. exigūt plurale ſubstātūt ut ptz in Ouidio. Wagner mirorꝝ ſore. Ibi alloquūt vſas celeſtis. Dennis et iohānes patres vicini erant.

sup.conceptio.

Op̄ personarum generum conceptio fiet.

Dicit q̄ ſicut ſit cōceptio psonar⁹; ita ſit cōceptio generū. q. di. ſicut pſone cōcipiūt ſe altera alterā; ita enī ḡna cōci piūt ſe alterum alterum. Ut Brunellus et brunella ſunt alii ſortes.

sup.plis n̄seri

1. cōceptio generū

mas.ge

Adiectiūt tenet generis conceptio masq̄z.

sup.genus cōcipit sup.genus non econtraſo

Femineum recipif et neutrūt; nec retrouerte

C̄xem⁹ in q̄ mas. ge. h̄. cōcipit hoc femineū gen⁹ v̄xor respectu illi⁹ adiectiūt plis n̄seri mas. ge. ſormantia ſe cū ḡne concipientē in genere

Hic v̄xor toro ſunt iuncti mente remoti

C̄xem⁹ in q̄ illud mas. gen⁹ h̄bo cōcipit illud feminei gen⁹ ſagine mediāte p̄dōne cū respectu illi⁹ adiectiūt iuncti q̄b⁹ ſformat ſe cū genere recipiente

Sunt domino grati; virgo cum Virgine iuncti.

C̄xem⁹ in q̄ illud mas. gen⁹ v̄os. cōcipit illud neutrī gen⁹ ūmetū ſpectu il

luis adiectiūt plis n̄seri ligati q̄b⁹ ſformat ſe cū deōne cōcipiēt in genere.

Vos et iumentum ſunt ad preſepe ligati

De regimine Nominatiui.

nōa neutrū g̃. i.e. nōib⁹ fe. ge.

cōsiderabis

Neutraqz femineis tanq̃ concepta videbis

Ex p̃lū in quo illud femininū gen⁹ leges: c̃cipit illud neutrū gen⁹ plebisci
ta respectu illi⁹ adiectum p̃lis nūeri coacte qd̃ of ornat se cū g̃ne c̃cipiet.

Per vim sunt leges et plebiscita coacte.

Adiectua te. Dicit q̃ c̃ceptio generū h̃z fieri p̃ noia adiectua in q̃bus

mas. gen⁹ c̃cipit femininū et neutrū nō ecōuerit ut iupiter et uno crede
bantur esse ou superbi. pluto et persephone crederebat esse dñs inferi. Tunc

ibi. **Neutraqz femineis** Dicit q̃ femininū gen⁹ c̃cipit neutrū: h̃z nō ecōuer

so ita q̃ neutrū genus possit c̃ciperre masculinū et femininū. Quid

Querit vocat hic adiectuū. Dom q̃ omne illud q̃ significat adiectum: q̃nq̃ etiā p̃

adiectum voce tm̃: ut iohānes et barbara sūt h̃i q̃ legūt. Arguit. C̃ceptio

generū nō habet fieri ut c̃ceptio p̃sonarū ergo text⁹ male dicit (Ut p̃sona-

rū) q̃ similitudo ē sūm idēritatē specificā: h̃z c̃ceptio p̃sonarū et generū sūt

distincte specificē: q̃ t̃. Solo. licet sint essentialis distincte p̃ modū specifici

cum conuenient rāmen in specie sūm quā attendit eorū similitudo et hoc

notatur p̃ illā dictione ut in tex⁹ posita. Querit. Quale similitudinē di

Querit. ut in textu. Solo. Nō dicit oīmodā similitudinē inter c̃ceptionē p̃sonarū

et generē: q̃ sunt specificē distincte h̃z dicit aliquāle similitudinē q̃ sicut con-

cepit p̃sonarū sit inter duo supposita respectu verbi p̃lis nūeri ita c̃ceptio

generē sit in dīo substantia respectu noia adiectū p̃lis nūeri. Etiam p̃uenit

q̃ sicut in c̃ceptio p̃sonarū supposita p̃tinēt ad diuersa: ita in c̃ceptione

generē substantia p̃tinēt ad diuersa. Tertio p̃uenit q̃ sicut c̃ceptio p̃so-

narū p̃ p̃unctionē copulativa vel p̃ p̃ositionē cū. si c̃ceptio gene-

rū haberit per illā fieri. Sūt in pluribus differunt. primo: q̃ c̃ceptio p̃sonarū so-

lum sit a p̃teante: h̃z c̃ceptio generē sit tā a p̃teāt ut Johānes et katheri-

na sunt albi: q̃ a p̃tepost ut video petri et katherinā albos. Secō dicit q̃

in c̃ceptione generū reūrit adiectuum pluralis nūeri: h̃z in c̃ceptione p̃so-

narū reūrit verbū p̃ialis nūeri. Tertio dicit q̃ c̃ceptio p̃sonarū sit int-

diuersas p̃sonas h̃z c̃ceptio generē sit inter diuersa g̃na. Arguit. Male

dicit alexāder in textu (Adiectua tenet) Assumptū p̃bat: q̃ c̃ceptio gene-

rū h̃z fieri p̃ vñū adiectū tm̃: q̃ duo singula rāria substantia eq̃pollent vñi

p̃li. Dom q̃ dī in textu (Adiectua) in p̃li nūero p̃ figurā q̃ dī aliotheca: q̃

h̃z fieri q̃ numerus p̃lis ponit p̃ nūero singulari: q̃ nulla c̃ceptio generē

h̃z fieri p̃ adiectua h̃z p̃ adiectū tm̃. Et h̃z in p̃li adiectua p̃pt metrū: nō

adiect. Uel dī adiectua in p̃li nūero: q̃ sit p̃ adiecta noialia p̃noialia et

p̃cipialia. Querit. Utru neutrū genus possit c̃ciperre neutrū. Et vide-

tur q̃ sit p̃ regulā florilegū q̃ dicit per neutrū concipit neutrū. Dom q̃ ca-

piendo conceptionē generū vt figurā constructiōis continentē aliqd vñi

sic neutrū genus no c̃cipit neutrū vt scānnū et sara sunt alba. Ibi nō est

c̃ceptio generū. Sūt capiendo conceptionē generē large p̃ copulativa as-

sociatiō respectu adiectū pluralis nūeri: sic bene neutrū gen⁹ concipit

neutrū vt vult flousta. Querit. Quid sit c̃ceptio generū. Dom q̃ est

mediata et copulativa associatio duop̃ substātiorū diuersorū generū ad

diuersa p̃tentia respectu adiectū pluralis numeri qd̃ cōformat se cū ge-

nere concipiente et nō c̃cepto ut p̃terus et katherina sunt p̃uenti. Dicitur

p̃mo diuersorū generū ad significandū q̃ inter noia eiusdē generis nō p̃t

fieri c̃ceptio generū et q̃ neutrū gen⁹ p̃pue loquēdo nō c̃cipit neutrū. Et

dicitur ad diuersa p̃tentia: supple vel tanq̃ diuersa. p̃pter illā et filies

deus et sua essentia sunt boni. i.e. deus et sua essentia sunt t̃dē: t̃dē vident p̃ti-

nere ad diuersa. p̃pter naturā cōiunctiōis q̃ notat diuersitate. Dicitur me-

Glosa notabilis.

Arguit

diātē cōmūctiōē copulatiā: ad scandū q̄ p̄tinebunt ad dīversā: vt dictū ē Dicīt respectū noīs adiectiū ad differentiā cōceptiōē ḡsonarū q̄ fit respectū verbi pluraliſ nōerī. Et q̄uis in cōceptiōē generi ponat h̄bū hoc tā nō ē necessariū s̄z addit̄ ppter p̄fectoriē oratiōis. S̄z si h̄bū in cōceptiōē ḡsonar̄ deponeret: tūc nō maneret cōceptio ḡsonar̄. ¶ Arg. Nullū pplexum p̄t h̄c q̄dītate ſeu diffiſiōne: h̄z cōcepto generi ē qd̄ pplexu: ḡ male diffiſiū. Maior ptz: qz cōceptio generi ē oīo figuratiua. Dōm q̄ cōplexu bñ p̄t diffiniri p̄ quadā dēcriptionē h̄z nō p̄ diffiſiōne q̄dītatiā et eſſentiā. ¶ Contra. Cōplexu nō p̄t diffiniri p̄ dēcriptionē. Probat: qz dēcriptioni cōſtruit ex ḡne r̄ p̄po fīm perrū h̄lpanū h̄z ex talib̄ nō ē ita dēcriptioni: ḡ re. Dōm q̄ nō est dēcriptioni p̄prie dicta ſed cōter dicta q̄ ē q̄lificiū notificatiō aliius rei. ¶ Qz qd̄ ſit vitiū in cōceptiōē generi. Dōm q̄ ſubſtantiuſ cōceptu diſconenit cū adiectio in ḡne. Ideo nec peccat oīra p̄mā regulaz cōgruitat̄ ſic ē viciosa. Rō quā p̄t fieri ē dignitas ḡnis cōcipiēt: ſupra genus cōceptu ppter qd̄ trahit ipm ab officio ſuo p̄pō ad officiū alienum. S̄z rō q̄r̄ oīopere fieri ſe xp̄liſio h̄ne ſub breuiologo. ¶ Qz: Quare masculiſ nū genus cōcipiēt ſeminiñu et neutrū. Dōm q̄ iō: qz masculiñu genus feat ſub ppteractia h̄z ſeim ſub ppteracte paſſia: a ḡes aut̄ ē digni⁹ ſe p̄tātiuſ paſſo: tertio de aīa: ḡ masculiñu gen⁹ cōcipit ſeim. S̄z masculiñu gen⁹ cōcipit neutrū: qz masculiñu gen⁹ feat determine: neutrū vero ideterminate et cōfuse: h̄z determine: neutrū ē digni⁹ cōfuso: ḡ re. Iē masculiñu gen⁹ h̄z ſe p̄ modū habit⁹: neutrū vero p̄ modū p̄uatiōis: qz feat p̄ modū abnegatiōis vtr̄ uſq; ſez: mō habit⁹ ē dignior p̄uatiōis. Ul̄ fortissima rō ē volūtaſ grāmaticoz. ¶ Arg. Masculiñu gen⁹ nō p̄t cōcipere ſeim: gilla rō falsa. Ans ptz qz cōcipere ē pati: ſed masculiñu ſi p̄ponit a ppteracte actiua cui⁹ ē agere: ḡ re. Dōm q̄ cōcipe nō dicit hic paſſione h̄z actione ſm quā dignius genus traſhit ad ſuſ officio ſenus min⁹ digni⁹. ¶ Qz. Quō iſta oīa ē excusanda thayri mei et alititia mea ſunt occiſa: cū neutrū gen⁹ nō poſſit cōcipere masculiñu. Dōm q̄ excusa p̄ zengina ſic ordinādo cōſtructibiliā: alititia mea ſunt occiſa et thauri mei. S̄z iſta oratio. Uer et elatē tu plāſmasti ea: q̄uis de virtute ſmonis ſit incōgrua uixta iſla regula ſi admittit q̄ ſez cōtinguitur duo ſubſtatiua ad iuinec̄ diuersor̄ ſe generi mas. et fe. tūc relatiū qd̄ refert illa p̄t poni in neutrū genere: ex q̄ neutrū gen⁹ h̄z ſe p̄ modū indiſferente ad vtrūq; ſexu. Et p̄ eandē regula admittit iſta: d̄ga tua et baculus tu⁹ ipa me cōſolata ſunt. Ul̄ p̄t dici q̄ ibi nō ſit relatio ad vocē: h̄z ad rem ſeata: vel ad aliqd̄ ſubintellectu ſi ita impleat: ſbera ſunt cōſolata. ¶ Querit. An concepiō generi poſſit fieri p̄ noīa epicheni aut dubi⁹ ḡnis. Dōm q̄ ſic: vt paſſer et aquila ſunt albi: et q̄uis paſſer ſecet vtrūq; ſexum ſi determinat ſibi vnu articulu. ſ. masculiñu ḡnis et hoc ppter terminatiōe ex pte effi terminatiōe noīa epicheni determinat ſibi determinea genera. ſi in noībus dubi⁹ ḡnis vt dies et aq; ſunt clari. Et hoc ideo qz restringit dies ſolū ad masculiñu gen⁹. Ex q̄ ſeq̄tūr correarie q̄ epicheni gen⁹ dubi⁹ um vel cōinq̄tū tale nō cōcipit qz dicit vtrūq; ſexu: h̄z p̄ iſta restrictionē ad vnu ſenus vel vnu ſexu poſſunt cōcipere. ¶ Arguit. Cōceptio generuz nō p̄t fieri p̄ noīa epicheni vel dubi⁹ generiſ: ſiam dicta ſunt falſa. Ans ptz: qz alexander de illis nihil dicit. Dōm q̄ illa noīa p̄pendundū ſub masculinō et feminino generibus. ¶ Contra. Nomis epicheni et dubi⁹ generis ſcant vtrūq; ſexum: ḡ nō poſſunt cōcipere ſili et nomē cōis generi. Dōm q̄ licet epicheni ſenus ſecet vtrūq; ſexum ſi determine ſibi attribuit vnu ſenus: vt patuit in pcedēti notabili et cōia et dubia genera inq̄tū reſtrin- guntur ad vnu ſenus poſſunt cōcipere. ¶ Notandum q̄ cōceptio gene- ſu multipliciter habet fieri, primo per nomina relatiua ſi adduxerūt pul-

Replica

Querit

Querit

Arguit

Querit

Querit

Arguit

Replica

Nota.

De regimine Nominationis.

lō et asinā et imposuerunt vestimenta sua super eos. Secundo per proposita demonstrativa: ut ibi sunt petrus et katherina. Tertio qđ cōiunguntur substantia diversorū generū res sexū habentes sc̄antia vel credunt hābere sexū qđ alterū ē masculini generis alterū etiā erit masculini generis Exemplū primi: vt vir et mulier sunt docti: Exemplū secūdī: vt pallor et febris menēdi sunt. Credebat enim palloz esse de⁹ et febris dea pōt etiā h̄mōi substatutis relativis aut demonstratiū masculini ḡi. cōiungi: vt ignis et aqua sunt qđ diligūt ignis et aqua mūhi aduersa sunt. Sz cū cōiunguntur substātua diversorū generū qđ nō spectat ad sexū nec credunt res sexū h̄ntes reū tūc eis pōt adiūti adiectū relatiū vel demonstratiū neutri ḡnis: vt h̄ga tua et bacul⁹ tu⁹ ipa me isolata sunt. Itē ignis grādo n̄x glacies spūs p̄cellarū qđ faciūt h̄bū eius. pōt etiā p̄lū qđ masculino generi: vt Tristelupus stabilis turpe senerg⁹ miles. Qnq̄ p̄lūq̄ feminino ḡni vt Turpe iacēt mulier multo madefacta leo. Qnq̄ p̄lūq̄ copulato ex substātū feminini generis vt in p̄monēdo etates maturitas: mox grauitas et l̄tar sc̄ia idagāda sunt. Qnq̄ p̄lūq̄ copulato ex substātū diversorū generū vt ver et estatū tu plasimā ea. Notandum qđ qdā dicit cōceptionē ḡneq̄ nō esse orōne vitiōsam: qđ in ea ē debita cōuenientia adiecti et sui substātū et hoc adiectū cōuenit cū suo substātū cū qđ cōenire: Sz cū substātū cōcipiēt: nō aut dicitio cecepta dicit cōenire cū adiectū: qđ hoc fieri dicitū im possibile et sic ibi nihil eset virtū qđ ibi ē oīs cōuenientia debita et possibilis Et addūt qđ adiectū in cōceptione generū pōt esse epicheni ḡnis sub uno articulo sc̄ans vtrūq̄ sexū. Sz hec oīa p̄ter veritatē dicta sunt. Primo qđ ibi est partialis discouerentia qđ causat vtrū ex p̄te generis cepti qđ trahitur a suo p̄prio officio ad officium alienū. Sc̄bo ilud adiectū nō pōt esse ḡnis epicheni qđ dicit hoc sine ratiōne dictū aut nō iōne fundatū ē irrōnable et fictū. viij. physicorū Et hoc ē verū: qđ adiectū trahit determinatū genus et nōcōpiente: Sz genus epicheni et h̄mōi ē aliquius determinatū tū generis: ergo nō pōt esse concipiēt. Itē dicit qđ epicheni gen⁹ inq̄stū significat vtrūq̄ sexū non cōcūpit sed bñ inq̄stū determinatur ad unū sexū: qđ adiectū cum cōficiōne concipiēt se conformat et ergo determinatū est ad unū sexū tantū.

i. cōceptionē generū .i. cōnomine distributiuo

Hoc etiam sepe facies cum distribuente

Exemplum in quo hoc nōmen vtrūq̄ virtute distributionis supponit p̄ paride masculini generis: et pro helena feminini generis: quare valet tm̄ sicut paris et helena iacent priui.

Pronus vterq; iacet: de petro dic helenaq;

Chic autor determinat de ceptiōne generū implicita dicens qđ sepe cōceptio generū implicita sit noīe distributiuo: vt si demonstratis paride et helena dicatur vterq; iacet pronus. Queritur qđ sit dictio distributiuo. Dicendū qđ est dictio sc̄ans multitudinē faciēt stare terminū p̄ multis distributiuo. Et sunt duplia. Quedā distribuit tetimētū cui adiunguntur p̄ cōnibus suppositis: vt omnis null⁹. Quedā duob⁹ suppositis: vt vter neuter. Et p̄ qđlibet istorū pōt fieri cōceptio generū: vt qđlibet istorū ē alio deponētādo petru et katherinā. Neuter utrox̄ ē bon⁹ demonstrādo iohhānē et barbarem Arguit. Diversi artifices h̄nt diversa cōsiderare s̄ lo ḡic⁹ cōsiderat de dictiōbus distributiuis et p̄t in tractatu distributionis ḡ male de his loquitur h̄n Alexander. Dicūt qđ in logica sit mentio de eis s̄m qđ faciūt ad fūtū aut falsitātē p̄positōis sed hic s̄m qđ p̄cas possit fieri orō figuratio

Nota.

Glosa notabilis

Queritur. Quo ottuplex sit conceptio generum. Dicendum quod duplex: scilicet explicita et implicita. Explicita est quoniam suppositum recipiens et receptum ambo exprimuntur ut in exemplis textus. Et illa est duplex: sive directa et indirecta ut prius pertinet. Sed implicita est quoniam genus recipiens et genus receptum in una dictione includuntur ut vterque istorum est albus. **C**art. In hoc exemplo: vterque facit prius: nullum est vitium: sed textus est falsus: quoniam prius et vterque sunt eiusdem generis numeri et causas. Dicendum quod si demonstras duos mares nullam conceptionem facis. Sed si demonstras mare et feminam conceptionem generum facies implicitam. Sit enim conceptio generum per nosa particularitate fenantur: ut aliquis vestrum legat: si mare et femina alloquor: nosa demonstrativa conceptionem generum faciat: ut hi sunt albi demonstrandi mare et feminam. Nomina quaevis faciunt etiam conceptio generum: ut vter horum est mas cum de mare et femina loquamur. Recte sed vtra horum est femina demonstratio mare et femina. Quicunque vult salutis esse opus est ante omnia ut teneat catholicam fidem. Nam enim mulieres minus obligate sunt ad fidem quam viri: ergo oratio est conceptionis. Petrus est prius erga parentes suos sicut est conceptionis: quis de patre et matre intelligit. Queritur. Utrum conceptio generum habeat fieri inter quecumque substantia diversorum generum. Domini quod dicuntur quod solus pilla substantia quae cant res animatas et non pilla quae cant res inanimatas. Et quoniam eius opponit per alexandruum dicentem: per vim sunt leges et plebiscita coacte. Rendet quod hoc exemplum accipit alexander ex Lucano primo libro qui dicit (mellilius) Iuris vis est huic et plebiscita coacta non dicit coacte: quare si innueniatur coacte dicunt illud esse mendosum. Sed ad hoc dicendum est quod quo ad aliqd ex lucano simpliciter in mutando illud adiectuum facit conceptionem generum. Et ideo dicendum est quod in substantiis res inanimatas fenantur potest fieri conceptionis generum: ut in hoc exemplo: panis et vino sunt cari. Et ratio est quia coniunctus non est attendenda ex parte rerum significatiuarum: sed ex parte modorum significandi. Sed ista diversitas modorum significandi quaz requirit conceptionem generum. Repertur in exemplo proxime posito et in similibus ergo re.

sup. grammaticale sup. congrue talis figura

Disjungit regimen quod iunxit ante prolepsis. **C**est exemplum ubi illud totius grammaticale scilicet huius congrue constructum prius cuiuslibet verbo metiunt postea per iudicium in predictis grammaticales. sive aliud et aliud que disconueniuntur cum ly metiuntur in numero.

Hi metiuntur: aliis dominos aliisque magistros.

Contra huius textus est quod plepsis disjungit illud regimen sub ipsopestate quod prius iunxitur sub propere ut turba hec studet alii grammaticae alii logice hic metiuntur aliis domini aliis magistros. **C**art. quod est plepsis. Domini quod est conceptio aliquis totius grammaticae quod postea per predictas grammaticales figuratio dividitur ut apostoli loco gratias. **E**st enim plepsis nomine grecum et sic a predicto quod est conceptio aliquis totius grammaticalis accepti ante suas partes. Et sic (figurative) propter predictas acceptas vel simpliciter cognitae rectas.

Arguitur. Nullus complexus potest diffiniri sed plepsis est complexus: sed etiam maior dicendo: hic metiuntur aliis dominos aliis magistros. Dicendum quod plepsis: ut prius intentioniter accepta est complexa et sic non potest diffiniri sed secundum intentionem accepta est incompleta et sic diffinitur. **Q**ueritur. Et quod vacillat invenies circa hoc nomine quod huic figure conuenit quo est finis veritatis scribendum est plepsis et non plenissimis. Et hoc patet ex ipsius nominis interpretatione.

Arguit

Querit

Querit

Arguit

Querit

De regimine Nominatiū.

Eatione. Dicis est plespis a pro q̄b ē p̄ lep̄ssis accentio; q̄i haecceptio q̄ in ea totū p̄accipit q̄b postea in p̄tes diuidit. Quis, quid est totum grāmaticale. Solo. Et dictio actualē importans multitudinē: vt dictio plurārū nūeri nō collectiuū: vel singularis nūeri nōt collectiuū: vt gens: plebs: populus: turba. Arguit. hic ē plespis Sonorū aliū vox alius nō vox: thibz nō est nōmē collectiuū: q̄ illa sunt h̄t̄nō. Solo. Sit p̄ nomē collectiuū singularis numeri: vel p̄ nomē nō collectiuū plūs nūeri. Cōtra. habz sie Repliſti ḡ nomē nō collectiuū singularis numeri. probat in hoc exemplo Quātū tatis aliud cōtinui aliud diseretū. Solo. Ipsius (H̄t̄tatis) nō ē p̄p̄us nō mē collectiuū: th̄ cōtēr loquēdo et similitudinare ē nomē collectiuū: q̄ si cōtēr collectiuū colligit in se plura: sic q̄dlibet genus generalissimum colligit in se plures sp̄es. Querit. Quotplex est totū. Solo. Multiplex. s. totū vñiversale q̄ est sup̄ius & sum in sua inferiora: vt animal. Totū integrāle est cōpositū ex p̄ibus h̄t̄itatē habentibz: vt domus ex lapidibz & lignis. Totū in tpe est dictio cōprehendens oēm locū aduerbialit: vt vbis vbisq̄ nūf̄. Totū in loco est dictio cōsumpta sine adictio accidentalis ip̄m determināte vt homo. Totū in h̄t̄itate ē vñiversale sumptuynuersalit: vt Ois h̄o: nulluz sial: Sz aliud ē totū grāmaticale de quo ē hic ad p̄positū. Et hoc diuidit duplicit. Uno mō in p̄tes grāmaticales simplicis cōgruas vt figuratiuas vt hi metuīt: aliū dhos: aliū magistrōs: seu metuīt: aliū d̄m: aliū mḡm. Sed diuidit in p̄tes simp̄līcē in cōgruas: vt hi metuīt: aliū dhos: aliū magistrōs. Querit. Quid est virtutum plespis. Solutio. Est istud: q̄ p̄tes diuidentes disconuenient cum verbo vt adiectivo in aliquo accidente. Ratio qua potest fieri est: q̄ totum et partes idem sunt: ideo permittitur q̄ p̄tes stant cum verbo sicut totum. Ratio quare oportet fieri est breuiloquium. Quidam tamē volunt dicere q̄ nō sit virtuosa q̄ totū in plespsi cōvenit cū verbo seu adiectivo exp̄esso. partes vero cū verbo seu adiectivo subintellecto: ideo utrū ylt̄ dep̄ehendi potest. Sed hoc est inconveniens: quia illa datio est zeugmatica. Et de intentiōe ALEXANDRI est: q̄ nō dicit partes refiri ad cōstructibile intellectum: sed ad verbū p̄us cōgrue cum toto cōstructum cum quo verbo partes in aliquo accidente disconuenient: & hoc causat virtutem. Itē verbum nō debet resumē cū partibus exp̄esse q̄ si resumēretur cū partibus in plurali numero: esset orō simpli cōgrua. Querit. Que est prima diuīsio prolepsis. Solutio. primo diuidit in plespsi locutionis et cōstructionis locutionis est q̄i partes grāmaticales nō disconuenient cū verbo seu adiectivo: vt scholares scribunt: illi calamo: & isti stilo. Sed prolepsis cōstructio his: est quando partes grāmaticales disconuenient cum verbo seu adiectivo in aliquo accidente grāmaticali: vt hi currit: aliū romā: aliū coloniā. Et disconuenient aliquando cū adiectivo in genere vt gens est bona: ille mediocriter: iste excellenter. Aliq̄hi in numero vt populus pugnat: hi armati: illi inarmati. Aliq̄hi i casu: vt pie s̄t̄is ista ē fidelis: illa infidelis. Aliq̄nādo in genere q̄m casu simili: vt homini currit: ille currit velociter: ille tardie. Aliq̄hi in genere n̄ nō: et in casu isti: vt romani gentis isti sunt robusti: illi debiles. Et si peccat cōtra regulam adiectivi et substantivi. Et si peccat p̄tra regulā sup̄positi & ap̄positi Aliq̄nādo cū partes disconuenient cū verbo in numero: vt in exempl̄ tertii Aliq̄nādo in persona: vt vos studetis: illi grāmaticā: isti logiā. Aliq̄nādo in numero et in persona simili: vt vos studetis: ille donatū ille alexandrum. Queritur: que est secundi diuīsio prolepsis. Solutio. ista: quedā ē plespis explicata: et quedā implicita. Explicita est q̄i totū et partes exp̄esse ponuntur: vt in predictis exemplis. Prolepsis implicita fit tribus modis.

Glossa notabilis

Primo qđ totis exprimit & p̄es intelliguntur: vt nos currimus vniuersitatem nostram. Scđo sūt qđ p̄es exprimunt et totis subintelliguntur: vt petrus velociter et iohannes tarde currunt. Tertio fit qđ totis p̄es fit intelligitur ut vana locum lunt vniuersitatem ad primum subi. Quidqđ qđ est tertius diuisio plepis. Solus nō ista quædā p̄pue dicta quædā imprope dicta propue dicta est qđ p̄tes diuidit vesp̄ totū grāmaticale: vt hi metuit: aliud dicitur alia m̄gros. Imprope dicta est qđ p̄es nō diuidit vesp̄ totū grāmaticale & illa fit tribus modis. Primo qđ partes diuidit totas vniuersalē. vt fūtitatis aliud p̄tinuit aliud discretū. Scđo fit qđ partes diuidit totū iegrale & dominis aliud tectū aliud fundamentū. Tertio qđ p̄es diuidit totum in fūtitate ut omnis homo currat unus ad romā alter ad banariam. Et de quidditatibus illorū dictum est in questione priua posita.

Querit

Querit

Querit

Querit

Querit

Arguit

Queritur: quo modo sit plepis constructionis. Dicendum qđ quattuor modis. Primo quando p̄tes et totum exprimuntur in nominativo: vt aquilaꝝ volantium unius penne alba: alterius penne nigra. Tertio quando totū exprimuntur in recto et partes in obliquo: vt aquile volauerunt unius penna alba: alterius penna nigra. Quarto quando partes exprimuntur in recto & totū in obliquo ut aquilarum volantibꝫ hec ab oriente: illa ab occidente. Etiam plepis sit ex toto et partibus adverbis: vt petrus r̄igelies hodie bibit: dectes nū & decies ceruiam. Queritur: versi hic sit plepis: alter alterius onus porta. Solo. Sic: sc̄z implicar debet sic exponi vesp̄ portare: ille onus unus: alter onus alteri. Similiter hic: alter alterius lanate pedes. i. vos lanate: ille pedes unus: alter pedes alterius.

unus & ḡtue .s. aliqd capiendo .s. zeugma
posuit .i. refutat

Aut quod proposuit extra sumendo reducit
isti festinat .s. p̄pero .s. iudit

Hij properant et ego tu ludis et ille sedendo

Dicit qđ zeugma reducit illud qđ p̄tē cōgrue posuit. s. verbū seu adiectivū ad casuale extra captum sint discouentia in accidentibꝫ grāmaticalibꝫ: vt petrus est albus et tu. Ut sic: zeugma large acceptum resumit verbū vel adiectivū prius cōgrue posustum ad aliqd casuale extra captum. Queritur quomodo plepis & zeugma cōuenit. Solutio: primo cōveniunt: quia premittuntur verbū seu adiectivū utrōbꝫ sub conuentiōnibꝫ. Scđo quia verbū seu adiectivū discouentur cū substantiō vñ supposito primo. Et dicit p̄no: quia in plepsi requiri totū grāmaticale nō in zeugmate. Secundo qđ in plepsi nō requiri aliquod medium. Unde in plepsi non debet poni medium inter totum et partes: qđ illa pertinet ad idem: nō attem in zeugmate. Queritur: quotuplex est medium in zeugmate. Solutio: triplex. Primi est cōiunctio copulativa: vt ego studeo & tu. Sedm est cōiunctio disiunctiva: vt ego scribo vel tu. Tertium est adverbium similitudinis: vt ego curro sicut tu. Queritur: quō sc̄itur qđ isto uno versu sint 3 zeugmata cū tamē non exprimuntur. Solutio ex derivatiōne nominis: quia zeugmata ḡtue est idem qđ redactio latine et hoc sufficiet potest intellegi in hoc verbo (reducit) in textu posito et ergo aleander nō exprimit hoc nomen zeugma. Arguitur: zeugma nō distinguatur a concepcione ergo male determinat autō de ea: quia in viraḡ illarū figurarū unus actus designatur inesse duobus seu una p̄petias. Dicendum qđ in concepcione unus actus designat inesse duobus ergo p̄no: sed in zeugmate simili p̄tē

De regimine Rominatiuſ.

ſtus. Arguiſ. zeugma non ē figura: g male ponit p figura. Aho. pdatur Arguiſ
q; in ipſo nullū est virtū ex eo q; ſunt duo nti quorū vnuſ puenit cuſ verbo
expiello et alter caſus extra capi cū verbo ſubintellecto. Solutio Calis
extra captus bene facit cognitatē cū verbo ſubintellecto nō tñ eſi ſbō ex-
preſſo ad q; reducitur caſus extra captus ſub aliqua diſconuenientia. Cō Replicas
In zeugmate caſus extra capi nō diſconuenit cū verbo pūs expreſſo: g
et. Aho pib in hoc egiplio petrus fidicauit t paulus. Dñm q; ibi ē zeug-
ma locutioſi ſi nō coſtructioſi de q; loquimur h. Querit. quid eſt zeugma **Querit**
Sob. Eſt rediſto caſualia extra capi ad ſbō ſeu adiectum pūs ergne po-
litū ſub diſconuenientia alioſ accidētis respectui. Exempluſ pmi vt ego t
tu. De ſebo vt petrus ē albus t caſthermia. Ibi caſthermia eſt dictio caſualia
extra capta et reduciſt ad illud adiectum albo ſub diſconuenientia gniſ pri-
us in ergne poſiti. Querit. Utruſ zeugma ſit ſoluz mediata coniunctione **Querit**
Sob. Nō ſtā mediata aduerbia vt tu comedis tanq; lupus: ego ſicut fe-
nū ſrui. Etiaſ ſine medio vt ego diſco grāmaticā petrus logica. Cōf. qd **Querit**
ſit virtū in zeugmate. Sob. Eſt q; p caſualia extra capta diſconuenit cuſ
verbo ſeu adiectum pūs cogñe poſito in aliq; accidētis respectui. Ratio
q; p fieri eſt: q; dictio caſualia extra capta facilis reduciſt ad ſbō ſeu ad-
iectum menti aliter pceptū ſeu intellecti. Ratio q; eſt oporeti fieri eſt biuenio
qui. Querit. quottuplex ē zeugma. Sob. duplex. ſ. locutioſi t pſtructio-
niſ. Locutioſi eſt qn dictio extra capta ſconuenit cū verbo ſeu adiectum pūs
poſito: vt petrus ſcribit et ille. Sed zeugma pſtructio eſt qn dictio ex-
tra capta diſconuenit cū verbo ſeu adiectum vt tu ludis et iſte. Querit
tripleſ ē zeugma pſtructio ionis. Sob. Tripleſ. ſ. ptozeugma mezozeuſ
ma et hypozeugma. Protozeugma eſt qn verbuſ ſeu adiectuſ ponit in p̄n
cipio et puenit cū ſubſtituio ſeu ſuppoſito primo: vt turbatns ē herodes t
omis hierolyma cū eo. Et de a ptoſ qd ē pīnū t zeugmos reducio qſi re-
ductio q ſi pincipio. Sz mezozeuſma ē qn verbuſ vel adiectuſ ponit in
medio. De verbo: vt hebeſ ſunt et ego. Ipſe fecit nos nō ipſi nos. De ad-
iectuſ: vt huſ adeo o melebeeſ: caper eſt tibi ſaluuſ et hedi. Sz hypozeug-
ma ē qn verbuſ vel adiectuſ ponit in fine: vt Virgil. Nihil tu nuli car-
mina deſunt: negs ſlida radio: negs inā ſilio ſit corrupta. Et dī ab hypos
qd eſt ſub et zeugmoſ reducio qſi reducio in fine. **Nota.** Notandū q; verbuſ
vel adiectuſ in mezozeugmate pformabit ſe cū priuo ſuppoſito vel ſubſtituio. Sed in ptozeugmate pformabit ſe cū primiori dēptis dībō ſallibus
in qbus nō pformabit ſe cū primiori pimo qn ſiunt p aduerbia cōparādi
vt melius ego iſtud q; vos feciſtēt. mielius ego iſtud q; vos feciſt feciſt
Scō qn ſiuit p aduerbia ſimilitudinis vt ille hoc pūderet: vt ego feciſt
ille hoc ita pūderet vt ego feciſt. **Nota.** Notandū q; qdam dicit zeug-
ma eſſe orationē vitiosam: quia in ea alteri ſuppoſitorū cōformatur verbo
ſeu adiectuo expreſſo et alteri ſubintellecto. Sz illi ſunt tales de qbus di-
cit Aristo. pimo piperienciaſ t pimo de generatioe: q; ad paucā respici-
tētis de facili paralogizātur hi eñ nō pūderet ad pſtructibilia extra cap-
tu cū ſbō nō q; ergni: eo q; oī eēt vocalis ſimpliſtis incoſgrua ſi dī mēta-
li ſcipi ſi etiā ille ntū ſi ponit absolute: q; h̄ deſerminat de regimine nti
Nec ſi etiā dī ſoni cū ſbō nō vocalis expreſſio vt ab iſto regeret: q; tūc pī-
ret zeugma: ſed debet regi a verbo pūs poſito ex vi zeugmatis.
talii figura ſup. aliquē ſup. casum

Antithesis caſum demit ponens alienum

ſup. veſtra ē

ſup. nō eſtia foris

Viſem quā ſtatuo, ſimil om̄is qui venit ad me

Glosa notabilis

Querit

Dicit q̄ illa figura antithesis q̄ sicut dicit Antiphonis h̄z fieri q̄ es
sus ponit p̄ casu: vt oēs q̄ venit ad me nō ejiciā foras. Ibi ly oīs capiſ pro
ilio actō oem. Quicq̄ est antithesis. Solo. Antithesis p̄p̄ dicta ē
vnus casus p̄ alio positio: vt vrbē quā statuo vestra ē: in q̄ oratice vrbem
acti casus ponit p̄ eius nō. Sicut cōter dicta ē vniq̄ accidentis p̄
alio positio: vt numero p̄ numero: gen. p̄ ḡne: persona p̄ persona: et modus p̄
modo. Exemplū p̄mi: vt plurima turba straneri vestimenta sua in via: et oīs
isr̄ plāgevant eū. De scđo vt hec q̄ nō nouit legā maledicti sunt. Uenerunt
p̄tes vñtri eneidoꝝ. i. troiaños. De tertio: vt danai q̄ parēt atridi q̄ p̄mū
arma sumite q̄ parēt. i. pareti. et O aqua benedic dñs q̄ fug celos extat. De
qr̄to: vt nos pauidi trepidare metu: trepidare p̄ trepidamus. Et ego sedu
lo id negare factū: negare p̄ negabam. Et autor ideo non ponit istam figu
rā: quia nō licet inueniibus vñtrꝝ. quorū Alexander est instructor. Sed tñ ve
s̄ ea aliqd̄ intelligent: textū. flōrū in hoc loco interpolū: q̄ etiā nō
figure fortuit in quo cōuenit supradictis. Et dicit antithesis sine antiph
osis: ab anti qđ est cōtra et thesis positio: q̄ vnū accidēs ponit p̄ reliq̄. i. ca
sus p̄ casu: et gen. p̄ genere tē. Querit quid sit vñtrꝝ in antithesi. Dōm
q̄ vñtrꝝ casus p̄ alio cōstrūit cū verbo seu adiectivo sub disconuenientia ali
cuīs accidentis. Et ratio qua potest fieri est volūtas grāmaticop̄ sub bre
viloquo. Querit. Quot modis casus ponitur p̄ casu. Dicendū q̄ q̄nq̄
modis. p̄ uno nōtis p̄ actō: vt oīs q̄ venit ad me non ejiciā foras. Scđo
actūs p̄ntō: vt vrbē quā statuo vestra est. Tertio ḡtis p̄ able: vñ Virg.
Et curu tenus a mēto palearia pendent. Quarto nōtis p̄ abdō: vt cuius
humilitatem deus respiciens virgo concepit et peperit. Quinto abitūs p̄
dō: vt herent pede pes: id est pedi.

De abso
lutione.

Arguit

Querit

Querit

Inuenies rectum quandoq; regente solutum

Dicit q̄ nōtis sepe ponit absolute: vt vñtrꝝ duo tria: pax vob: bona dies
q̄ illi n̄t nō h̄t vñ regant. Quā. Que ratio ē ordinis tertii ad precedenteꝝ
Dōm q̄ ista: q̄ habuꝝ p̄cedit p̄uationē: sed regim̄ n̄t h̄bet se p̄ modū
habitū: absoluſio vero p̄ modū p̄uationē: h̄z in p̄cedentibus tertibꝝ agitur
de regim̄ n̄t: hic vero agitur de absoluſio: ḡ tē. Arguit. Absolutū es
et respectu: ḡ p̄us determinare debuſset de absoluſio n̄t. q̄ de eins re
gim̄: q̄b̄ cōſtituit in respectu dictioꝝ regētis ad dictioꝝ rectā. Dōm q̄ ab
solutū nō capiſt hic vt opponiſt respectu: h̄z vt opponiſt habitū: t̄ sie sequit
Querit. Quid ē absoluſio. Dōm q̄ p̄uationē regim̄ passim in dicto
apto nato. Dicit notāter (regim̄ passim): ppter p̄uationē regim̄ acti: q̄a
si dictio apta nata ē regere et nō regit nō dicit ponit absolute: vt lego Dic
tur (in subiecto apto nato) ppter p̄tes indeclinabiles q̄ nō p̄tponi absolu
te: q̄ nō sum apta nata regi. Querit. Quottupler ē absoluſio. Dōm q̄
duplex. i. regim̄ et cōstrūitōis. Absoluſio regim̄ ē p̄uationē regim̄ i sub
iecto. Et ē duplex. i. p̄p̄ dicta et cōter dicta. prop̄ dicta ē cōf̄ dictio ex
pressa nec h̄z regēs exp̄essum nec subintellec̄tū. Sicut absolutio cōter dicta
est quādo aliquod regibile caret regēte exp̄esso: h̄z regēs subintellec̄tū
vt dñs in celo sedes eius supple. Sicut absolutio cōstrūitōis ē q̄h dictio po
nif̄ extra cōtextū oratioꝝ et nō cōstrūitur cū aliq̄: vt diecādū tm̄ h̄o de qua
absolutione nihil ad p̄nō. Querit. Quot modis capitū hoc nomē ab
solutum Dicendū q̄ multis modis. Pūmo valet tm̄ sicut carens regente
et sic capitū h̄c. Secundo capitū absolutum p̄ verbo absoluſo et est il
lud q̄ per se facit perfectum sensum: vt dormio fodeo. Et nomina substan
tia ſit dicunt ſolūta q̄ nō indigēt adiectio: vt pax d̄ angel⁹ virtus

De regimine Nominationis.

Tertio dicit absolutum ut opponitur respectivo et sic de absoluto loquuntur logici. Quarto dicit absolutus a vinculo excōicationis et sic viuntur iste. Quinto est terminus theologorum et sic dicit absolute a peccatis. **Q.:** quare **Querit** natus ponit absolute. **D.** omnis causa breuitatis: ut mirabile dictu: fide nanis granis culpa: liber generationis iesu christi. **C.** Q. Utrum oes preforationis possint ponit absolute. **D.** omnis qd non sed soli tres ptes casuales. s. nomine pnomē et principiū. Ratus est qd soli possunt regi: ergo soli ponit absolute: qd habitus et ppratio hnt fieri circa id: qz regi et absolute hnt se p modū habit et pni casualter: et tñ non regi ab aliq. Ex q patet q hic non est absolute: studii rome: qz rome non ponit ibi casualter hz aduerbiū. **Q.:** Quot. **Querit.** Quot. **Q.:** modis ponitur ntus absolute. **D.** dicendum q sex modis prima causa dubij et dolendi et ibi. In convertendo dñs captiuitatem sion. Ibi dñs ponit p dñm qd si gerundiu inter duos actos ponetur: tunc ellet amphibologia: sicut si infinitius ponetur inter duos actos. Alij dicit qd est melius loqui p absolute positos vt dñs cōuertente. i. cū dñs cōuertere. Et illi dicunt q gerundu non vult habere ntū a pteate: nisi more grecorum et dñm a parte post. Exempli pmi ut scribentē habendu est penitus. Exempli scđ: ut dolen dñ est tibi. Sed oca causa breuitatis: ut bona dico vobis. Tertio causa relationis: ut dñs in celo sedes eius. Quarto causa subscriptio: vi sancta maria. Quinto causa numeri: ut vnuz duo tria: Sexto causa tituli: ut tetrus numeru titulum superadde. In convertendo benedite die dñs ve. In celestes eius: dic sancta maria. **D.** ic vnuz duo tres: liber omniq manifestat **A.:** Arguit. **N.** tñ non pot ponit absolute: qd dicit florista. Non ponas rectum sine pbo: ni p eclipsem. **C.** pro solutiōe istius est notandum q ntus dupliciter ponit absolute: scz absolute pprae dicta et cōiter dicta. **A.** bsolutio pprae dicta est qd ponit ntus in oratione in q nec explicita nec implicita regit: qd solu uno modo contingit scz p antithesim ut in cōuertendo dñs captiuitatem sion. Scz voluit qdā q loco istius nt dñs dñz ponit ille actus dñm: scz ppter dubium tollendum ponit dñs: qz gnatula regula est in grammatica: qz qd infinitus vel gerundu ponit inter duos actos tuc uterque acto pot posse ut post eos scru: qd facit dubiosam sianam. Si g sicut scaret. In cōuertendo dñm captiuitatem sion: dubius est an dñs cōuertisset captiuitatem vel captiuitas ouerisset dñm: scz hoc satu: qz omnipotens et liberum et incommutabilis: qd non pot cōuerti. Et ex hac regula patet falsitas eoz qd dicunt gerundu non possit post se habere actum. Ideo ille ntus ponit ibi absolute: ad iueniendu speciale sen- tentia scz q liberatio captiuitatis sumptu iniiciu a dño et qd ntus est casus principiū: qz cōuenienter ponit hic dñs in ntō captiuitas em ouerit sine libe- ratur a dño. Sed absolute cōiter dicta est qd ntus in oratione ponit in qd non regitur explicita sed implicita: ut pax vobis. per hec dicendum est ad floristam qd ntus rarissime ponit absolute absolutione pprae dicta et p se: qz si mutat in alii casum lepe ponit absolute. **Q.:** Quid est dicendum: b ista oratione. Ita missa est. **D.** omnis qz missa uno modo capi pncipialis et tuc regitur ab illo pbo substantiu est subtillectu: et est sianam. Vos christiani q iterfuisis huic sacrificio missa ite qz hostia facta qd est christus missa est ad dei patrem. Alio modo capi noialiter et tunc valer int̄. Ita missa est supple terminata. l. fin habet et sic regitur a parteante a verbo substantiu est. **h**oc aduerbiū. i. ntū actus. pseuuit regere.

Ecce tibi rectum quartum Ve solet dare casum.

D. Cicit qz hoc aduerbiū ecce qm̄ cōstruit cū ntō a ptepost: vel cū acto: ut